

Bizi bombalar değil, yılgınlık yenilgiye uğratır!

Yasaklarla, bombalı saldırılarla, katliamlarla oluşan panik ortamını karşılamak, ona uygun politika ve pratik yürütmekle ilgilidir. Süreci göğüsleyebilmek,

halkın yılgınlığını umuda dönüştürmek için sokakları hep beraber adımlamamız gerekiyor! Unutmayalım ki, bizi bombalar değil, yılgınlık yenilgiye uğratır!

S/08

Yeni Demokrat Gençlik ile söyleşi

S/15

TUTSAK YDG'LİLERE ÖZGÜRLÜK



FIRAT ÖZTÜRK ERKİN ARSLAN TAYLAN TURUNÇ ÖMER UCA

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK



özgür gelecek

Haftalık Pêşeroja Azad

Sayı: 79

www.ozgurgelecek.org

Fiyat: 1 TL

7-13 Nisan 2016

Özgür Gelecek'ten

Merhaba,

İşçi ve emekçilere yönelik hak gaspları, Kürt ulusuna dayatılan ölüm ve zorunlu göç, muhalif tüm kesimlere yönelik tutuklama ve gözaltı furyası, kadın düşmanlığı, çocuk istismarı... Yaşadığımız zamanlar her gün yeni bir "skandal dalgası" ile yüzleşmek anlamına geliyor.

Gazetemizin bu sayısında sokağa çıkma yasağının kalktığı ilçelerden Cizîr ve Sûr'daki son duruma ilişkin makale ve rapora yer verdik. T. Kürdistanı'nda TC'nin haksız savaşı Gever, Şirnex ve Nisêbîn'de devam ederken Kürt halkının direnişine sahip çıkanlara ise tutuklama ve gözaltılar sürüyor. Son süreçte YDG okurlarına yönelik tutuklama furyası Kürt halkı ile dayanışma pratiği ile yakından alakalı.

Özgür basın olarak bu baskı ve sindirme çabalarına karşı haksızlığın ve zulmün olduğu her yerden gerçekleri aktarmaya devam ediyoruz, edeceğiz.

Yasakları tanımıyoruz!



Sokaklar halkındır!

Cizîr, Sûr, Nîsebîn... Birçok bölgede sokağa çıkma yasakları eşliğinde katliamlar gerçekleştirilen devlet, ülkenin batısında ise hem patlayan bombalar hem de valilikler aracılığıyla getirdiği eylem yasakları, polise süresiz arama izinleri ile terör estiriyor. Diğer yandan ise geçmişte eylem yapmak istediklerinde saçlarından sürüklemediği Cumartesi Anne-

leri'ni korumaya alarak, merkezi yerlerde "daha görünür" hale gelerek "devlet baba" rolünü oynamaya ve Kürt halkının katledilmesine karşılık "rıza üretmeye" çalışıyor. Ancak biz onları, katilliklerini, hırsızlıklarını, ABD kapılarında ne aradıklarını biliyoruz. Halkın onların kirliliği ve haksız savaşlarına rızası da yoktur, devlete terk edecek sokağı, meydanı da!

Sokağa çıkma yasaklarının ardından...

Sûr ve Cizîr'de savaş rantiyesi olarak; Kamulaştırma

S/02

Kastaş Kauçuk Fabrikası'nda direniş var!

"Taleplerimiz yerine gelene kadar direnişimiz sürecek!"



S/05

Gerçeği yazmaktan çekinmeyen yazar...

Bir edebiyat sürgünü:
Halil Cibran

S/12

Gündem

Anın devrimci hamlesi:
Birleşik Eylem Birliği

S/03

Emekçinin Gündemi

Bir fabrika deneyimi-2

S/05

Göğün Yarısı

Yasak ve katliam onların,
sokak ve özgürlük kavgası bizim!

S/07

Pusula

Devrim kitlelerin eseridir-5

S/11

Sur ve Cizîr'de savaş rantiyesi olarak; KAMULAŞTIRMA



T. Kürdistan'ında öz yönetim kararı ile başlayan çatışmalar devam ederken savaşın oluşturduğu zemin üzerinden hakim sınıfların rant güzergahı da belli olmaya başladı.

TC'nin tarihsel bir öfke ile bombardımana tuttuğu, başta Sur Cizre Nusaybin olmak üzere birçok merkezde gerçekleştirdiği katliamlar aslında Rojava'nın gücü ile güç kazanan Kürt Ulusal Kurtuluş hareketinin kitle gücünü, ileri dönük adımlarını ve halkın direnişini yok etme amacı taşımaktadır. 90'lardaki köy boşaltmalarının ardından

şehirlerin boşaltılması, evlerin yağmalanıp talan edilmesi imha ve asimilasyon politikasının en bariz örneğidir.

Yaşanan çatışmalar TC devletinin kent mekanlar üzerindeki hakimiyetinin parçalandığını ifade etmektedir. Zira faşizm kent mekanlarda ordusu ve kamu kurumları ile kendini üretir. Ancak ne var ki T. Kürdistan'ında öz yönetim ilanı ile devlet kurumlarının işlevsizleştiği, kısacası Kürt halkının önemli bir kesiminin devleti artık muhatap almadığını göstermiştir. Bu tablo esas olarak yeni başlayan bir sürece değil aynı zamanda uzun soluklu bir mücadelenin şiddetli ve güçlü bir evresine işaret ediyor. Ve devamla bu süreç büyük ölçüde daha şiddetli boyutlara varacak gibi de duruyor.

TC devletinin T. Kürdistan'ındaki saldırıları konsepti kuşkusuz sadece bomba ve kurşunlardan ibaret değildir. Zira savaşın ekonomik boyutlarından da rant elde etmek isteyen hakim sınıflar bölgede gerçekleştirmek istedikleri projelerle savaş konseptinin bir başka boyutunu örgütüyorlar. Kuşkusuz bu politikanın bir ekseninde Kürt halkının örgütlü mücadelesini yok etmek varken, bir yanında ise savaşın ortaya çıkardığı ekonomik kaybı çözüme adı altında yolsuzluğa kapı aralamak durmaktadır. AKP döneminde giderek büyüyen inşaat sektörü T. Kürdistan'ındaki savaşın bitimini dört gözle bekliyorlar.

Diyarbakır-Sur, Şırnak'ın Silopi ve Cizre

ilçeleri için Bakanlar Kurulu'ndan alınan kamulaştırma kararı resmi gazetede yayımlanarak yürürlüğe girmiş bulunmaktadır. Sur Belediye Hizmet Binasına da acele kamulaştırma kararı kapsamında el konulması söz konusu. Yandaş sermaye gruplarının oluşturduğu inşaat şirketleri için bu karar büyük fırsatlar doğururken devlet açısından ise meselenin en önemli yanını bölgenin Kürtlerden arındırılarak başta Suriyeli Araplar olmak üzere bu bölgelere yerleştirilen kesimlerle demografik yapıyı değiştirmek oluşturmaktadır. Öyle ki büyük oranda faşizmin kendini örgütleyeceği bir şekilde dizayn edilecek olan bölgeler, tamamen politik bir şekillenişle inşa edilecek. Yani devletin savaş sonrası açığa çıkan kaybı giderme gibi bir politikası bulunmamaktadır. Zira öyle olmazdı acele kamulaştırma gibi bir politik manevra söz konusu olmazdı.

Sur'da sokağa çıkma yasağı ilan edilen 6 mahallenin neredeyse tamamı "acele kamulaştırma" kapsamında. 16 mahalleye bağlı 348 bölgeyi kapsayan kamulaştırılacak bölgelerden biri de Sur Belediyesi'ne ait hizmet binasının bulunduğu alan. Onlarca tescilli tarihi yapının yer aldığı alan kamulaştırılan yerler arasında bulunuyor. Parseller üzerinde Sur Belediye binasının yanı sıra bazı oteller ve Cemil Paşa Konağı gibi binalar da bulunuyor. 6 kez sokağa çıkma yasağı ilan edilen ve en son 2 Aralık 2015'te ilan edilen yasağın sürdüğü Sur'da Abdaldede, Alipaşa, Cemal Yılmaz, Camii Kebir, Cevatpaşa, Dabanoğlu, Hasırlı, İnönü, İskenderpaşa, Lalebey, Melik Ahmet, Özdemir, Savaş, Süleymangazi, Şemhane ve Ziya Gökalp mahallelerinde 348 bölgenin tamamı kamulaştırılacak.

Uzun bir süredir T. Kürdistan'ına ilişkin böyle bir proje zaten bulunuyordu. Hevsel bahçelerinin talanı gibi birçok alanın talan edilmek istendiği, ancak halkın örgütlü direnişi karşısında geri adım atıldığı bir dönemin ardından savaşın yarattığı zemin üzerinden akbaba sürüleri fırsatı ranta çevirmek istiyor. AKP döneminde yağma ve talan üzerine kurulu bir bakanlık olarak oluşturulan Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tarafından kamulaştırılacak bu alanların TOKİ'ye devredilmesi söz konusu. Bunun ilk adımı olarak da kısa süre önce 162 parselde denk gelen 135 hektarlık bir alan Milli Emlak ve Koruma Müdürlüğü tarafından Toplu Konut İdaresi'ne (TOKİ) devredildi.

TC devletinin bu politikası kuşkusuz bir şekilde direnişten arındırılmış kentler üzerinden politik hakimiyetini sağlamaktır. Hiç kuşkusuz dökülen her beton, atılan her tuğla ve demir kenti direnişten arındırmayı amaçlarken, bu hafriyatların hepsi yeni direnişler için barikatlara dönüşecektir.

MKD'den "Geleceğe umut" etkinliği

İstanbul: Sarıgazi'de bulunan **Munzur Kültür Derneği**'nin geleneksel gece etkinliği 2 Nisan günü "**Katliamlara ses, gericiğe isyan, geleceğe umut**" şiarıyla Doğanlar Düşün Salonu'nda gerçekleşti. Kürdistan'da gerçekleşen katliamlara ve direnişlere, kadın mücadelesine, gençlik mücadelesine ve çevre mücadelesine değinilen ozalitle salon süslendi.

Nisan Yayıncılık'ın stant açtığı etkinliğe HDP, HDK, DHF, AKA-DER, ESP, EMEP, Mücadele Birliği, Munzur Çevre Derneği, YDG ve Partizan da katılarak destek verdi. Etkinlikte sanatçı Hasan Ali, Grup İsyen Ateşi, Pınar Aydınlar ve Muharrem Temiz sahne aldı. Açılış konuşmasının ardından dernek başkanı **Merdan Karakuş**, "*İçinde bulunduğumuz bu karanlık süreç, ancak örgütlü mücadelemizin kazanımlarıyla sonuçlanacağı inancındayız*" dedi. Etkinlik, 10 Ekim Ankara Katliamı'nda yaşamını yitiren Güney Doğan'ın babası ve Rojava Yardımlaşma Derneği Sancaktepe Komisyonu'nun mesajlarının okunmasıyla sonlandırıldı.



ANIN DEVRİMCİ HAMLESİ: BİRLEŞİK EYLEM BİRLİĞİ

Cumhurbaşkanı R. T. Erdoğan ya da Başbakan Ahmet Davutoğlu ağızlarını her açtıklarında “alfabede ne kadar harf varsa bırakmayan örgütlerin” devletlerine karşı birleşiklerinden bahsetmektedir. Bu durum basit bir propagandanın çok 12 Mart’ta kuruluşunu ilan eden Halkların Birleşik Devrim Hareketi (HBDH)’ne karşı haklı kaygı ve korkularının ifadesi anlamına da gelmektedir.

Türk hakim sınıflarının her renkten sözcüleri buldukları her fırsatta TC devletinin cumhuriyet tarihi boyunca hiç yaşamadığı kadar tehditlerle karşı karşıya olduğunu açıklamaktadırlar. R. T. Erdoğan/AKP “devletin bekaası”ndan dem vurup, “terör belasına” karşı “seferberlik” çağrılarında bulunup, başta Kürt ulusunun haklı ve meşru mücadelesine karşı uyguladıkları faşist saldırganlık olmak üzere, Türkiye halkına karşı açmış oldukları savaşın psikolojik altyapısını oluşturmaya çalışmakta ve “çocuk da olsa kadın da olsa” gereğini yapmaktadırlar. Muhalefet sözcülerinin ise bu türden açıklamalar yapmalarının nedeni, hükümeti siyaseten sıkıştırma amaçlı olsa da gerçekte halkın mücadelesinden, demokrasi, özgürlük ve devrim taleplerinden duydukları korku ve kaygıyı dillendirmektir.

Faşizmin sözcülerinin tarihleri boyunca bu kadar büyük bir tehditle karşı karşıya olduklarını açıklamalarının nesnel bir zemini olmakla birlikte, asıl mesele halka karşı yürüttükleri savaşın kapsamıdır. Elbette faşizm tarihi boyunca Türkiye halkına karşı sayısız katliam ve saldırı örgütlemiştir. Yani halk açısından, faşist devletin saldırganlığı ve katliamcılığı gayet tanındır.

Bu anlamıyla T. Kürdistan’ındaki şehirlerin ablukaya alınıp, her türlü ferdi ve ağır silahla saldırılara girişmek yeni olmakla birlikte, ortaya çıkan faşist zulüm ve katliamlar yeni değildir. Öldürülen direnişçilerin cenazelerinin yerlerde sürüklenmesi, kadın direnişçilerin cenazelerinin çırılçıplak soyulup teşhir edilmesi, bodrumlarda mahsur kalan sivilin yakılarak ve bombalanarak kat edilmesi, kimi direnişçilerin tank paletleri altında ezilmesi ve son olarak bazı direnişçilerin cenazelerinin günlerce sokakta bırakılarak sokak hayvanlarına yem edilmesinde olduğu gibi, yaşananlar geçmiş dönemde gerçekleştirilen katliamların bir devamından ibarettir. Fark artık bu katliam ve uygulamaya konulan faşist terörün bizzat uygulayıcıları tarafından kamuoyuna propaganda edilmesi ve bundan sonuç almak istemesidir. Faşist terör uygulamaya koyduğu propagandayla esas olarak halkı teslim almak; şiddetle, korkuyla halkı kendisine biat ettirmek istemektedirler.

Halkın direnişine “Kırk satır mı kırk katır mı” dayatması!

Bu saldırganlığın sadece ve sadece faşist fiili zorla yürütüldüğü yanlışlığına düşülmemelidir. Faşizm hayatın hemen her alanında halkı teslim almak istemekte, şovenizmden, ırkçılığa, çocuk istismarından, kadın katliam ve tecavüzlerinin meşrulaştırılmasına, yolsuzluğun ve hırsızlığın olağanlaştırılmasına kadar bir dizi alanda halk faşizmin çürümüş düzenine ikna edilmeye ve teslim alınmaya çalışılmaktadır. Bu yaşananları teşhir edip hesap

sorulması gerektiğini söyleyen bütün çevreler, ilerici ve devrimci örgütlenmeler gözaltı, tutuklama ve katliam saldırılarıyla karşı karşıya bırakılmış durumdadır. Deyim yerindeyse faşizmle şu veya bu nedenle uyuşmayan, ona biat etmeyen, muhalefet eden her kesim ve çevre hedeftedir.

Bunun çok çeşitli nedenleri olmakla birlikte, günümüzde ön plana çıkan neden Türk hakim sınıfları arasında yaşanan iktidar dalasının aldığı boyut, özellikle de Suriye savaşında kaybeden taraf olunmasının ulusal ve uluslararası düzeyde ortaya çıkardığı sonuçlardır. R. T. Erdoğan/AKP’nin temsilcisi olduğu kliğin devlet aygıtını kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda dönüştürme adımları, beraberinde halkın önemli bir kesimini karşısına almayı doğurmuştur. R. T. Erdoğan/AKP “başkanlık” ve “yeni anayasa” diyerek bir yandan kendi adımlarını atarken diğer yandan ise rakip hakim sınıf kliğini ve sözcülerinin hareket alanını daraltmaya çalışmaktadır. Ancak R. T. Erdoğan/AKP kliği asıl hedefin halk olduğu, halkın önemli bir kesiminin teslim alınmadan amaçladıklarının başarıya ulaşamayacağını bilmektedirler. “Yeni Türkiye”lerinin önündeki en büyük engel; Türkiye halkının ilerici, devrimci, komünist ve yurtsever güçleridir.

Bu faşist saldırganlığın şu an için belirgin bir şekilde Kürt ulusu üzerinde uygulanıyor olması, Suriye Kürdistanı’ndaki yaşanan gelişmelerle birlikte, T. Kürdistanı’nda Kürt ulusunun ve onun siyasi iradesinin örgütlenme düzeyi ve askeri kapasitesiyle ilgilidir. Ülkemizde Kürt sorununun bir demokrasi ve devrim sorunu olması beraberinde bu konuda atılan her adımın faşizmi zora sokmasını doğurmaktadır. 7 Haziran’daki seçim başarısı, Türk hakim sınıflarını ürktürmüş ve önlem almaya itmiş, en iyi bildiği şeyi yapmaya zorlamıştır. Faşist imha ve inkar siyasetine geri dönülmüştür. Ancak halkın faşizme karşı direnişinin bastırılmaması beraberinde kimi çevrelerde “askeri darbe” söylemlerinin ortaya atılmasına neden olmuştur. Böylelikle halkın direnişine iki yol dayatılmaktadır. Ya R. T. Erdoğan/AKP faşist kliğine teslim olmak ya da “Amerikancı bir askeri faşist darbeye” razı olmak!

Türkiye halkı alternatifsiz değildir!

İşte tam da bu nedenle sadece faşist saldırganlığın topyekûn hedefinde olmak değil, halka dayatılan bu “çözüm” yoluna karşı da halk saflarında olan devrimci, komünist ve yurtsever örgütlerin birlikte hareket etmesi bir zorunluluktur. Bu örgütlenmeler, kendilerini ortaya çıkaran nesnel zeminin doğal sonucu olarak **var olan farklılıklarını yok sayarak değil ama birlikte hareket etmenin gereği olarak** ortaklıklarını ön plana çıkarmak zorundadırlar. Bu halka karşı sorumluluklarının bir gereğidir. Halka karşı dayatılan bu “Kırk satır mı kırk satır mı” ikilemine karşı, halkın devrimci demokratik alternatifini örgütlemek anın devrimci görevidir ve bu görevden şu veya bu nedenle geri durmak tarihsel bir hata olacaktır.

Kuruluşu ilan edilen Birleşik Devrim Hareketi bu anlamıyla Türkiye halkına ve onun mücadelesine karşı duyulan tarihsel sorumluluğun yerine getirilmesi için atılan mütevazı bir adımdır. Atılan bu

adımının şu an için ön plana çıkan yönünün Kürt ulusuna karşı devreye sokulan faşist saldırganlığa karşı olması tamamen nesnel durumla ilgilidir.

Burada önemli olan nokta başta Kürt ulusal sorunu olmak üzere faşizmin halka yönelik topyekûn saldırısına karşı duran ve alternatif öneren her kesim ve çevrenin faşist saldırganlığın hedefinde olması ve halkın direnişinin hakim sınıf kliklerinin birinin arkasında yedeklenme tehlikesinin olmasıdır. Tam da bu nedenle mesele sadece Kürt sorununun ibaret değildir. Onu da kapsayacak biçimde Türkiye halkının demokrasi, özgürlük ve devrim mücadelesidir. Bu mücadelenin hakim sınıf kliklerinin şu veya bu kliğinin peşine takılmaması, amaç ve hedefinden sapıtılmaması için, halkın bilinçli öncülerinin **“sol duyu”**yla hareket etmesi tarihsel bir sorumluluktur.

Eylem Birliği’nin kuruluşunda ilan ettiği amaçlar, Türkiye demokratik devriminin hedefinde olan konulardır. Bu anlamıyla da sahiplenmeyi ve daha ileriye taşınmayı hak etmektedir. Faşizmin saldırısının sadece Kürt ulusuna değil, işçi sınıfından Alevilere, kadınlardan gençlere ve çocuklara, doğanın talan edilmesinden, ahlaki ve kültürel yozlaşmayı hedefleyen bir dizi alanda sürdürülüyor oluşu, oluşturulan eylem birliğinin tarihsel önemini göstermesinin yanında, halka karşı sorumluluğun yerine getirilmesinin de ifadesidir.

Birleşik Devrim Hareketini oluşturan örgütlerden her birisinin bu eylem birliğine yüklediği anlam ve beklenti elbette bu örgütlerin temsil ettikleri sınıflarla, ideolojik duruşlarıyla ilgilidir. Bu doğaldır da. Tam da bu nedenle Eylem Birliği kararına her örgüt kendi anlayış ve beklentisi doğrultusunda yaklaşmakta ve öyle propaganda etmektedir. **Komünistlerin ise Harekete yaklaşımı taktikseldir ve esas olarak silahlı mücadeleyi esas alan örgütlerle ortak iş yapma, aynı düşmana daha etkili darbeler vurmaya amaçlamakla özetlenebilir.**

Faşizmin halka karşı saldırısını artırdığı, neredeyse her gün katliamların yaşandığı bir dönemde halkın faşizme karşı hesap sorucu istemlerine yanıt olmak, bu yönde bir çaba içerisinde olmak anın devrimci görevidir ve her türden eleştirel yaklaşım içinden geçilen bu özgünlüğü gözetmek zorundadır. Eylem Birliği temelinde birlikte hareket etmeyi zorlamak, farklılıkları ise **asla gözardı etmeden ama esas hale getirmeden** davranmak anın görevi olarak ortaya çıkmaktadır.

Oluşturulan Eylem Birliği’nin karşılıklı güven ve saygı temelinde atacağı adımlar sadece faşizme yönelmekle kalmayacak aynı zamanda devrimci ve yurtsever hareket içinde her türden reformist, düzen içi ve gerici yaklaşımla da mücadele edilmesini kolaylaştıracaktır. Her şey bir yana atılan bu adımın kendisi bile Türk hakim sınıfları tarafından Türk-Kürt ulusları arasında oluşturulmaya çalışılan şovenizme karşı bir duruşun ilanıdır.

Düzeltilme: HBDH’ne yaklaşımımız başlıklı yazıda bahsi edilen 1982 yılında FKBDC adlı eylem birliği değil, 1989 Haziran başlarında kuruluşu ilan edilen “Birleşik Devrimci Güçler Platformu (BDGP)”dir. Düzeltilir, okurlarımızdan özür dileriz.

Avcılar Belediyesi'nde zafer direnenlerin!

H. Merkezi: İstanbul'da Avcılar Belediyesi'nde **Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube** üyesi 5 işçinin işten çıkarılması üzerine sendika direnişe geçeceğini hafta başında yaptığı eylemle duyurmuştu. Yazılı bir açıklama yapan sendika, kazanım elde ettiklerini belirterek kuracaklarını duyurdukları direniş çadırını iptal ettiklerini söyledi.

"Avcılar Belediyesi'nde işten atılan 5 işçi arkadaşımız için yarın yapılacak eylem ve direniş çadırının kurulması, belediye yönetiminden gelen görüşme talebi ve sonrası anlaşma sebebiyle iptal edilmiştir" diyen Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube açıklamanın devamında şu şekilde bilgi verdi:

"Anlaşma ile işten atılan 5 işçi arkadaşımızdan 4'ü işbaşı yaptırılmıştır. 1 arkadaşımız için ise Avcılar Belediye Başkanı Sayın Handan Toprak, Belediye İş Genel Başkanı Sayın Nihat Yurdakul ile görüşerek net bir cevap vereceğini söylemiştir." "Katkı sunan, dayanışma gösteren tüm emek cephesine teşekkür ederiz" diyen sendika açıklamasını "Zafer direnenlerindir" sözleriyle sonlandırdı.

Antakya'da 70 işçi iş bıraktı!

H. Merkezi: Antakya'da Uma İnşaat Şirketi tarafından yapılan bir inşaatta çalışan 70 işçi, iki aydır maaşlarını alamadıkları gerekçesiyle iş bıraktı.

İki aydır maaş alamayan işçiler greve çıktılar. İşçiler, 6 aydır küçük harçlıklar dışında düzenli maaş alamadıklarını ifade ettiler.

İşçiler, eylemlerini maaşlarını alana kadar sürdürmekte kararlı olduklarını belirtirken haberi duyarak Ankara'dan gelen Uma Şirketi'nin sahibinin ise direniş alanına gelerek işçileri tehdit ettiği öğrenildi.

İşçiler TEM otoyolunu trafiğe kapattı!

H. Merkezi: İstanbul'da bir işçi inşaat-tan düşerek yaşamını yitiren işçi arkadaşları TEM'i kapatarak eylem yaptı. İnşaatçı çalışan 200'e yakın işçi "İş güvenliğimiz yok" diyerek Avcılar-TEM bağlantı yolunu trafiğe kapattı.

İşçiler, arkadaşlarının cesedinin olay yerinde 3 saat bekletilmesine de tepki gösterdi. Eylemin yapıldığı yere ise çok sayıda çevik kuvvet ekibi yığmak yaptı.

"Sendikaya üye olduğumuz için işten atıldık"



"Karakolda 4,5 saat tutulduktan sonra Yaşar Albayrak 'Siz şantiyeye gidin, iş başı yapıyorsunuz' dedi. Şantiyeye gittik fakat işe geri alınmadığımızı söylediler. İşçilerin tepkisini almamak için yalan söylemişler. Şantiyeden bizi polis zoruyla attılar."

İstanbul: CHP'li Beşiktaş Belediyesi'nde Alfatek Firması'nda çalışan 8 taşeron işçisi DİSK Genel-İş Sendikası'na üye oldukları için 23 Mart Çarşamba sabahı işten atıldılar. Beşiktaş Belediyesi önünde "**Sendikaya üye olduğumuz için Belediye Başkanı Murat Hazinder bizi işten attı**" yazılı pankartı açan işçiler direnişlerine devam ediyor; işçiler "**Başka işlere girecek bile hakkımızı alana kadar buradayız**" diyorlar. Direnişteki işçilerden **Ufuk Yıldırım Ato** ile bir söyleşi gerçekleştirdik.

Ato, 21 Şubat günü ek sözleşme adı altında belediyenin kendilerine zorla imza attırmak istediğini belirterek "**Sözleşmede maaşların düşeceğine ve geçmiş hakların yok sayılacağına ilişkin maddeler vardı. Biz de bu sözleşmeyi kabul etmeyerek imza atmadık**" dedi. 23 Mart günü 9 işçinin işten atıldığını söyleyen Ato, "**Fakat bir arkadaşımız işe geri alındı. Nasıl olduğunu bilmiyoruz ama şu an direnişimize 8 kişiyle Beşiktaş Belediyesi'nin önünde devam ediyoruz**" diye ekledi. Ato, Beşiktaş Belediye Başkanı **Murat Hazinder**'in işçilerin geri işe alınacağını söz verdiğini hatırlatarak Belediye Başkanı'nın söz vermesi üzerine şantiyelerine geri döndüklerini ifade etti. "**Bir-iki saat sonra şantiyemize çöp firmamıza belediye başkanımız**

geldi. Belediye başkanımız Murat Hazinder 'ben olduğum sürece o kâğıtların hiçbir hükmü yoktur. Bunun suçlusu da sizin amirlerinizdir' dedi"

diyen Ato, 1 ay sonra Belediyede sendikaya üye olan işçilerin sayısının 400 kişiye ulaştığını ifade etti.

"Bu işçiler için gelecekseniz istifa edin"

Ato, sendikaya üye olan işçilerin sayısındaki artışla beraber, sendikaya örgütlenme çalışması yürüttükleri için işten atıldıklarını ifade etti. Randevu isteklerini Belediye Başkanı'nın kabul etmediğini ifade eden Ato, Murat Hazinder'in işten atılan işçiler için görüşmek isteyenlere "**bu işçiler için gelecekseniz gelmeyin ya da istifa edin öyle gelin**" diye tepki verdiğini belirtti. Ato, Murat Hazinder'in söz vermesine rağmen sözünü tutamadığını belirterek "**Bir kere olsun yüzümüze bakmadı. Biz başkanımıza güvenmiştik, belediyede yönetimle konuştuğumuzda 'artık Hazinder sizi istemiyor' diyorlar**" dedi.

"Hedef göstererek bizi gözaltına aldılar"

Ato, direnişin başlamasının ardından Beşiktaş Belediyesi'nin önünde polis tarafından uğradıkları saldırıya ise "**Polis TOMA ve taziyikli su ile saldırdı. Firma yöneticilerinden Yaşar Albayrak bizi hedef gösterdi. Akrep, onlarca sivil araç ile ellerimize kelepçe takarak karakola götürdüler**" şeklinde aktardı. Gözaltında 4,5 saat tutulduklarını belirten Ato, firma yöneticilerinin "**işe alınıyorsunuz**" yalanını söylediklerini belirterek "**Karakolda 4,5 saat tutulduktan sonra Yaşar Albayrak geldi. Karakolda 'Siz şantiyeye gidin, iş başı yapıyorsunuz' dedi. Biz şantiyeye gittik fakat işe geri alınmadığımızı söylediler. İş arkadaşlarımıza da 'iş başı yaptılar' diye yalan söylediler. İşçilerin tepkisini almak için yalan söylemişler. Şantiyeden bizi polis zoruyla attılar**" dedi.

Ato son olarak şunları söyledi: "**Direnişimizi dönüşümlü olarak devam ediyoruz. Hepimizin çocukları var, bir şekilde para kazanmamız gerekiyor. Dönüşümlü olarak işlere giriyoruz. Arkadaşlarımızla dönüşümlü olarak direnişimize devam ediyoruz. Direnişimizden vazgeçmeyeceğiz, hakkımızı alana kadar buradayız.**"



“Taleplerimiz yerine gelen kadar direnişimiz sürececek”

İzmir: Kastaş Kauçuk Fabrikası'nda baskıya, tacize, düşük ücrete karşı sendikada örgütlenen iki kadın işçi işten atıldı; kadınlar fabrika önünde direniş çadırı kurdu. Çiğli'de Atatürk Organize Sanayi Bölgesinde bulunan Kastaş Kauçuk Fabrikası'nda baskıya, tacize, düşük ücretlere karşı Petrol-İş Sendikası'nda örgütlenen **Kardelen Yoğungan** ve **Sonay Tezcan** işten atıldıklarından sonra fabrika önünde direnişe başladılar. Polis saldırısıyla direniş kırılmaya çalışılsa da kadın işçiler direnişi sonuna kadar sürdürmede kararlı olduklarını gösterdiler.

- Çalışma koşullarınızı ve işten atılma sürecinizi aktarabilir misiniz?

Sonay Tezcan: Yaklaşık 450 kişi çalışıyor fabrikada, bunların 250'si kadın işçilerden oluşuyor. Fabrikada, müthiş bir baskıyla beraber yoğun bir şekilde sömürü var. Kadın işçilere ise özel çifte sömürü boyutu var. Aşağılama, hakaret, küfür çok rahat yapılıyor. Fabrikada, “performans sistemi” dedikleri bir sistem var. Belli saatler içinde hedeflenen sayıları çıkartman gerekiyor. O sayılar, aylık ve yıllık olarak sürekli artırılıyor. Fakat istenilen sayılara ulaşmak için insanların yerinden bile kalkmaması lazım. Yani uçuk rakamlar istiyorlar. Bunun karşılığında 10 yıl çalışsan en fazla asgari ücretin 100 lira fazlasını alabiliyorsun. Performans zammı diye insanları kandırıyorlar ama öyle bir zam yok. Bunun yanında yasal olmayan kesintiler de var. Bir gün izin aldığında, iki günlük yevmiye kesiliyor.

Fabrikada, kadınların olduğu bölümde Formen'lik yapan **Mehmet Uygun** isimli şahsın özel bir şekilde baskısı var. Herhangi bir malda hata yapıldığında herkesin ortasında azarlıyor, hakaret ediyor. Toplumda kadının ezilmişlik rolünden kaynaklı kimsenin ses çıkaramayacağını düşünüyorlar. Yemekhane çok büyük sorun, o kadar kötü ki yemekler... Birçok insan mide hastası oluyor burada. Tuvaletler hijyenik değil, daracık soyunma odasında yaklaşık 200 kişi giyiniyor ve birbirine çarparak giyiniyor. Ortada insanlık dışı bir durum var.

Bu gibi durumlar nedeniyle biz örgütlenmeye başladık. Aslında çok yeniydi sürecimiz daha öncesinde aslında komiteleştik fakat sendika üyesi arkadaşlarımız işten çıkarıldı. Bu arkadaşlar ilk olarak açığa çıkınca arkadaşlar üzerinde korkunç bir mobbing uygulanmaya başladı. İnsan kaynakları müdürleri tarafından odalara kapatıldılar, yalnızlaştırıldılar. Fabrikada açık bir şekilde bir korku imparatorluğu yaratıldı.

Biz bir bildiri hazırladık ve kadınların soyunma dolaplarına attık. Bildiride, içeride neler yaşanıyor onları yazdık. Sonradan, bizim yapıp yapmadığımızı bilmeden bazı arkadaşlar isimlerimizi vermiş. Biz açığa çıktığımızı anlayınca, fabrikanın ortasında ne

yaptığımız, neden yaptığımızı işçilere 15 dakika anlattık. Formen ve müdür tabii çok öfkelenildi, üzerimize saldırdılar, darp etmeye çalıştılar. Arkadaşlarım tuttu beni, darp edemeyince küfür ve hakarete başvurdu. Son olarak insan kaynakları müdürü gelip işimize son verdi.

- Direniş sürecine nasıl başladığınızı anlatabilir misiniz?

Kardelen Yoğungan: Yıllardır alışmışlar işçilerin onurlarını ezmeye, onlara hakaret etmeye. Biz biliyoruz buradan kaç kişi bıktı, bezdi, gitmek zorunda kaldı. Onlar, insanları buradan ağlata ağlata göndermeye çok alışmışlardı. Biz ise bunun aksi bir şey yaptık ve buradan gitmeyeceğiz dedik. Hakımızı alana kadar buradayız dedik. Çünkü biz haksız yere işten atıldık.

İşten atıldığımız günden itibaren fabrika önünden ayrılmadık. İlk andan itibaren desteğe gelenler oldu. Direniş sürecimiz böyle başladı ve de hakkımızı alana kadar devam edecek. Geçen pazartesi günü çadırımızı kurduktan sonra direnişi kırmak istediler. Polis ile işbirliği yaparak polisi üzerimize saldırtılar. Çadırı kaldırmamızı söylediler, biz kaldırmadık ve darp edilerek gözaltına alındık. Ertesi sabah ise tekrar soluğu buraya aldık.

- Bu direnişinizin fabrika içerisindeki etkisi nasıl oldu?

Sonay Tezcan: Şu an için fabrikada çalışan arkadaşlar arasında çok büyük bir etkimiz yok. Bunun da nedeni oradaki korku imparatorluğu ile beraber işsiz kalma korkusu. Biz kimliğimizi hiçbir zaman içeride veya dışarıda saklamadık, bizler sosyalist insanlarız. Bunun üzerinden sivil polisler fabrikada işçilerle konuşarak direnişimizi terörize etmeye çalıştılar. Ama biz onların oyunların tutmayacağını farkındayız. Çünkü bizim taleplerimiz aslında onların da talepleridir. Sömürüyü, baskıyı, tacizi, hakareti bütün işçiler yaşıyorlar. Hepsimiz bizim haklı olduğumuz farkında fakat ekmekleriyle sınıyorlar.

- Talepleriniz neler?

Sonay Tezcan: Bizim 5 talebimiz var. Bunlardan ilki, işimize geri dönmek, ikincisi eşit işe eşit ücret. Çünkü fabrikada aynı işi yapan kadın ve erkek işçi farklı ücretler alıyorlar. Kadın asgari ücret ile çalışırken, erkek bundan daha fazla alıyor. Performans sayı sistemi kadınlara tutulurken, erkekler tutulmuyor. Bunun gibi adaletsizlikler var. Üçüncü olarak, bütün bu baskı politikalarını yöneten Formen Mehmet Uygun ve Müdür Zeki Özmen'in işlerine son verilmesidir. Onlar gidince sömürü bitmeyecek ama sembolik olması açısından önemlidir. Bir diğer talebimiz ise, içerinin psikologlarla, danışmanlarla heyet kurularak denetlenmesidir. Ve son olarak da mobbing, baskı ve taciz uygulamalarına son verilmesidir.

Emekçinin
Gündemi

Bir fabrika deneyimi-2

İşçi sınıfı içerisinde tekstil, belediye, inşaat vd. işkollarında örgütlenme konusunda belirlediğimiz yönelimin pratikte uygulanmasını, yürüttüğümüz tartışmalar ve işçi sınıfının ideolojisini kavramaya yönelik eğitim çalışmalarımız ile birlikte yoldaşlarımızın fabrikalara ve diğer üretim alanlarına girmesini hızlandırarak mümkün hale getirebiliriz.

İşçilerin burjuvazinin kültüründen kendilerinde barındırdıkları günlük yaşamda kullanılagelen yoz söylemler, dedikodular, birbirlerini patron ya da ustabaşına şikayet etmeleri, erkek işçilerin özellikle kadın işçilerle aynı bölümde çalıştıklarında küfürlü konuşmaları (bunun taciz amaçlı olduğu kuşku götürmez), işçinin bir gün ustabaşı olmayı hedeflediği için ustabaşına itaat etmeyen diğer arkadaşına karşı tavır alması yani kendisinde bir gün ezen tarafta olma isteği elbette gözlemlenmesi ve tüm bu özellikleriyle birlikte değerlendirilmesi olumlu bir yaklaşım olacaktır.

Öte yandan, Kürt milliyetinden işçilere ya da çeşitli azınlık inançlardan işçilere karşı inkarcı ve şoven yaklaşımlar ve son süreçte yapılan yeni belirlemeyle, asgari ücretin açık sınırının altında tutulmaya devam edilmesinden kaynaklı patrona şikayette bulunan veya sendikaya üye olan işçilerin "Siz 1.300 tl yi beğenmiyorsanız kapıda Suriyeliler bekliyor" gibi tehditlerle oluşturulmaya çalışılan rekabete kaynaklık eden etmenin işçi sınıfının kültürü olmadığı ve burjuva ideolojisinin emek ile emek arasında oluşturduğu bir çelişkidir kaynaklandığı da görülmelidir. Bu çelişkinin örgütlü proleter bilinçle aşılabileceğini öte yandan tek uzlaşmazın ve nihayet proletaryanın zaferiyle aşılacak olan çelişkinin burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişki olduğunu işçi sınıfına anlatmak bizim sorumluluğumuzdur. İşte bu sorumluluğumuzu yerine getirebilmek için iş yerlerindeyiz.

Başta, iş yerlerindeki amatörlüğümüze, işçi sınıfının ideolojisini kavramadaki eksikliğimize, orada devrimci müdahalede bulunma yönlü inisiyatifsizliğimize, çelişkilere örgütlenmeyle arınabileceğini görme, üretim alanında kendi misyonumuzu yerine getirmeme gibi belli başlı olumsuz pratiklerimize değinirken üretim alanına giren yoldaşlarımızın kendi yaşamlarındaki ve pratiklerindeki olumlu değişiklikler perde arkasında kalmamalıdır.

Daha önce semt faaliyeti içerisinde bulunan yoldaşlarla işçi sınıfı içerisinde örgütlenme çalışması yürütme yönlü yapılan ilk tartışmalarda bu alandaki deneyimsizlik ve ideolojik kavrayıştaki eksikliklerden kaynaklı bir çekince durumu söz konusuydu diyebiliriz. Bütün bu çekincelere/çelişkilere karşı Lenin'in dediği gibi “*bazı kişilere bir gulyabani gibi gelen fabrika, proletaryayı birleştiren ve disiplinli hale getiren, ona örgütlenmeyi öğreten ve onu emekçi ve sömürülen nüfusun bütün öteki kesimlerini önüne geçiren kapitalist el birliğinin en yüksek biçimini temsil eder. Kapitalizmin kürsüsünde eğitim gören proletarya ideolojisi, Marksizm, istikrarsız aydınlar, sömürü aracı olarak fabrikayla (açlık korkusuna dayalı disiplinle) örgütlenme aracı olarak (teknik bakımdan üst düzeyde gelişmiş üretim biçiminin koşulları çerçevesinde birleştirilmiş ortak çalışmaya dayalı disiplin) arasında ayırım yapmayı öğretmiştir ve öğretmektedir.*” Bizler de fabrika deneyimlerimizden öğrenmeye devam ediyoruz. Özellikle küçük burjuva yaşam tarzından çıkarak tümüyle proleter bir pratiğe girmenin handikabıyla yüzleşmek kaçınılmazdır. Günün belli bir zaman dilimiyle sınırlı olan gazete dağıtımı, afiş yapıştırılması, bildiri vb. dağıtım faaliyetlerinde yer alırken çoğu zaman düzenli ve örgütlü hareket etsek de, bu faaliyetler dışında karşılaştığımız çelişkileri devrimci bir yöntemle çözümlenemiyor ya da her koşulda örgütlü bir tarzda hareket edemeyebiliyoruz.

Ancak bir fabrikada çalışan yoldaşın sabah kalkış saatinden başlayarak tümüyle yaşamını disiplinli bir hale dönüştürmesi gerekir. Bu bir tür pratiğin hayata geçmesidir ve sadece iş yerinde olmak işçi sınıfının ideolojisini kavramak anlamına gelmemelidir. Böyle bir durumda bahsini ettiğimiz “amatörlük” ortaya çıkmakta ve işe giren yoldaşlarımız misyonunu kavramayıp/kavratmayıp salt işçi pozisyonuna düşmektedir/düşürülmektedir.

Aynı zamanda semt faaliyetinde olan her bir yoldaşında işçi sınıfının ideolojisiyle hareket ederek mahallesinde ilişki kurduğu kitlenin bir fabrikada çalıştığını unutmamalı ve çalışmalarının esasına sınıfın örgütlenmesini yerleştirmeliyiz.

Avukatlar: “Cizîr katliamı tüm çabalara rağmen gizlenemiyor”

Cizîr: TC devletinin Cizîr’de yaklaşık 3 ay süren ablukasının ardından ilçeye gidişler ve incelemeler devam ediyor. Devletin “yaşağı” kaldırdığı ancak ablukasını sürdürdüğü ilçede “temizlik” adı altında katliamın izleri silinmeye çalışılıyor. Cizîr’e giden Özgürlükçü Hukukçular Derneği (ÖHD), Mezopotamya Hukukçular Derneği, Asrın Hukuk Bürosu, Toplum ve Hukuk Araştırmaları Vakfı çalışmaları avukatlar, ilçeye giderek yaşanan hak ihlalleri ve hukuki süreçleri belgelemek amacıyla bir ön rapor hazırladı.

Cizîr’e giden hukuk emekçileri ilçede yaptıkları incelemeler ve görüşmeler sonucu edindikleri bilgileri içeren bir ön rapor hazırladı. Raporunda, görüşme yapılan ev/aile sayısı 376 olarak verdi. Hukukçular, görüştikleri evlerde “şüpheli ölüm” sayısını 143, “kayıp” sayısını 6 olarak verirken, görüştikleri evlerde yaralı sayısının ise “çok sayıda ve belirsiz” olarak verdi. Raporunda, 122 cenazenin Cizîr’de defnedildiği, 42 cenazenin başka şehirlerin mezarlıklarına olmak üzere toplam 83 cenazenin Kimsesizler Mezarlığı’nda defnedildiği kaydedilirken, bodrumlarda katledilen 178 cenazenin diğer illere gönderildiği, 150’den fazla bedenin yakıldığı tespit edildi.

Cizîr’de kadın düşmanlığı

Hukukçuların raporu TC devletinin son dönemdeki kadınlara yönelik katliamcı tutumu da bir kez daha ortaya koydu. Raporunda, JÖH (Jandarma Özel Hareket)/PÖH (Polis Özel Harekât)’ün konuşulduğu birçok evde, kadın

iç çamaşırlarının buldukları yerden çıkarılarak yerlerde sergilenmiş halde olduğu ve ortalıkta birçok kullanılmış prezervatif bulunduğu dile getirildi. TC’nin katliamcı polislerinin, devletin erkek egemen, cinsiyetçi bakış açısını, “Kızlar geldik”, “Biz geldik, siz yoktunuz”, “Bodrum’da aşk bir başka güzel” gibi cümlelerle gösterdiğini yazan raporda hukukçular görüşmelerle, birçok kadının bebeklerini ölü doğurduğunu, birçoğunun erken doğum yaptığını belgelerine ekledi.

Avukatlar çocukların yaşadığı sürece dair birçok konuya değinirken “Cizîr’e girişte ve Cizîr içinde karşılaşılan keyfi uygulamalar”, Cizîr halkının bombardıman, yıkım ve tehdit fiilleriyle ve gıda, elektrik, su, ısınma gibi temel ihtiyaçları karşılanamaz hale getirilerek göçe zorlanması” gibi başlıklarla Cizîr’de gerçekleştirilen katliamı belgelerine ekledi.



Hukukçular: “Cizîr’de ihtiyaçlar devam ediyor”

Hukukçular, “1.200’ü ağır hasarlı olmak üzere 10.000 ev ve işyerinin hasar gördüğü belgelenmiştir. Yaşam alanlarının tümünden yok edilmek sureti ile geri dönüşlerin imkânsız hale getirilmeye çalışıldığı tespit edilmiştir” diyerek, Cizîr’de yaşanan süreci aktardı. “Cizîr’de kalan tüm nüfus 02.03.2016 tarihine değin ciddi boyutlarda yiyecek ve içecek sıkıntısı çekmiştir. Bugün itibarıyla de ilçede gıda sıkıntısı sürmektedir” diyen hukukçular ilçede hala birçok ihtiyacın devam ettiğine dikkat çekti.

Hukukçular düzenledikleri raporda, objektif çıkarımlardan (saldırıları ve baskı nedeniyle) kaçınıldığı izlenimi edinilen (ulaşılabilen) otopsi raporlarının genelinde, “Yanmış olanlara; Belirlenemeyen sebeplerle ölümün gerçekleştiği, Silahlı öldürmeler yönünden: Envanterde olmayan silahlarla öldürmelerin gerçekleştiği, Üzerinden araç geçirilerek öldürüldüğü değerlendirilen yaralıları yönünden: Kesin ölüm sebebi belirlenmediği gibi tespit cümlelerine yer verilmiştir” şeklindeki bulgularıyla devletin katliamlarını nasıl gizlemeye çalıştıklarını ancak gerçeğin orta yerde durduğunu bir kez daha açığa vurdu.

“Rojhat Ali, Êzîdi halkımız için mücadele eden devrimci yoldaşımızdır”

H. Merkezi: YBŞ, DAİŞ çetelerine karşı Şengal’in çevresinde süren hamlelerde YBŞ saflarında savaşırken şehit düşen **Özgür Dayan (Rojhat Ali)**’a ilişkin bir açıklama yayınladı. YBŞ’nin 26 Mart günü Şengal’in çevre köylerinden olan Mediban köyündeki özgürleştirme hamlesi sırasında 8 YBŞ savaşçısı şehit düşmüş, Rojhat Ali isimli savaşçı ise ağır yaralanmıştı.

Bir dönem İstanbul’da **Yeni Demokrat Gençlik** faaliyetçisi olan Özgür Dayan (Roj-

hat Ali), DAİŞ çetelerinin Şengal ve ardından Kobanê’ye saldırması ile birlikte buraya giderek Ekim 2014’te **Yekîneyên Bexedana Şengal (YBŞ) (Şengal Direniş Birlikleri)**’e katılarak Êzîdî halkına dönük zulme karşı savaşta yerini almıştı. Şengal’in özgürleştirilmesinin ardından çevre köylerinde süren özgürleştirme hamlelerinin sürdüğü sırada **Şilo Şehitleri İntikam Hamlesi**’nde özgürleştirilen Mediban köyündeki çatışmalarda yaralanan Rojhat Ali 29 Mart günü tedavi gördüğü hastanede şehit düştü.

Rojhat Ali’nin şehit düşmesine ilişkin yazılı bir açıklama yapan YBŞ “Rojhat yoldaş Êzîdî halkımız üzerindeki fermanından sonra devrimci sorumluluğu ve vicdanı ile halkların kardeşliği için mücadele eden Türk bir yoldaşımızdı” dedi. YBŞ, “Rojhat yoldaş halkların kardeşliğine gönül vermiş, ezilen halkların

mücadelesi ile Ortadoğu’nun özgürleşeceğine inanan bir yoldaşımızdı. Bizler onun yoldaşları olarak bırakmış olduğu bu mirası zafere ulaştırma sözüümüzü bir kez daha yineliyoruz” sözleriyle açıklamasını sonlandırdı.

Partizan ve YDG’den taziyeye ziyareti

Partizan ve YDG okurları Dayan’ın ailesine taziyeye ziyaretinde bulundu. Taziyeleri İstanbul-Avcılar’da evlerinde kabul eden Dayan ailesine acıyı paylaştıklarını belirten Partizan ve YDG okurları, Rojhat Ali ve mücadelesini sahiplendiklerini belirttiler.

Rojava Komutanlığı’ndan açıklama

TKP/ ML-TIKKO Rojava Komutanlığı’nın Rojhat Ali için yayınladığı ve elimize e-posta yolu ile ulaşan açıklamada “Êzîdi halkının fedakar yoldaş, özgürlük sevdalısı şehit düştü” denilerek şu ifadelerde bulunuldu: “Biz biliriz Heval Rojhat Ali, faşist çetelere karşı savaşmak ne demektir. Biz iyi biliriz Heval, bir sıra neferi gibi sessizce silah kuşanmanın, korkusuzca savaşarak şehit düşmenin adımı. Biz biliriz ölümsüzleşenlerin bayrağını daha yukarı taşımayı ve düşlerini gerçeğe dönüştürmeyi.”



Tacizci avukat Ağır Ceza'da yargılanacak!

Amed: 2013 yılında Amed'de yanında stajyer olarak çalışan bir avukat kadını taciz eden Avukat **Sedat Yurtdaş**'ın yargılandığı davanın ilk duruşması, 3 yıl sonra 22 Mart Salı günü görülebildi. Diyarbakır 6. Asliye Ceza Mahkemesi'ndeki duruşma öncesi aralarında **Yeni Demokrat Kadın**, Sosyalist Kadın Meclisleri, **Özgür Genç Kadın** ve KesKeSor LGBT'den katılımcılar A.K.'ye destek olmak için duruşmaya dahil oldular. Bu duruşmada A.K.'nin avukatlığını **Kadın Avukat Dayanışması** üstlendi.

Duruşma boyunca rahatsız tavırları göze çarpan tacizci, verdiği ifadede "kendisine yönelik suçlamaları hiçbir şekilde kabul etmediğini" belirterek, A.K.'nin yanından ayrıldığında hiçbir tartışma olmadan ayrılmalarının bunun kanıt olduğunu iddia etti. Hakim A.K.'nin avukatlarının "Sizin yanınızdan ayrıldıktan sonra nerede çalıştığınızı biliyor muydunuz?" sorusunu kendisine yönelttiğinde "Başka bir avukatın yanında, erkek bir avukatın yanında çalışacağımı söyledim" cevabını veren Yurtdaş, "erkek avukat" vurgusu yaparak A.K.'ye dönük mahkemede yargı yaratma çabasına girişti.

A.K.'nin özel hayatına ilişkin bilgileri mahkemeye sunan Yurtdaş, A.K.'nin "psikolojisinin bozuk olduğunu" iddia etti. A.K.'nin ve çeşitli kurumların kendisine yönelik bilinçli bir linç kampanyası başlattığını iddia eden Yurtdaş, "konumunun" ve



"mesleki saygınlığının" arkasına gizlendi. "Kadın beyanı esastır" ilkesini kendisinin de savunduğunu iddia eden Yurtdaş, kadın ve LGBTİ kurumlarının bu süreçte A.K.'ye "kadın beyanı esastır" ilkesini savunarak destek vermesini "İyi niyetlerine rağmen kullanıldılar" olarak yorumladı! Daha sonra konuşan tacizci avukatı ise Yurtdaş'ın "konumu ve mesleğine" vurgu yaptı ve yanında uzun süredir çalışan bir kadın sekreterin bu yönlü hiç şikayetinin olmamasının, Yurtdaş'ın tacizci olmadığına kanıt olduğunu öne sürdü.

"Yurtdaş'ı yargılıyorsunuz, A.K.'yi değil"

A.K.'nin avukatlarının tacizci Yurtdaş'a soru sormalarına izin vermeyen hakim, avukatların A.K.'nin psikolog eşliğinde ve tacizci salondan çıkarılarak dinlenmesi" talebini de kabul etmedi. A.K.'nin cinsel saldırıdan etkilendiğine dair raporları yok sayan hakim "Olayın üzerinden çok geçtiği için sorun oluşacağını zannetmiyorum" diyerek doktor raporları yerine kendini esas aldı!

A.K. itirazlara rağmen tacizcinin yanında yaşadığı süreci ve tacizi anlatarak ifade verdi. İfade boyunca sık sık A.K.'nin sözünü kesen ve onlarca soru soran hakim, Sedat Yurtdaş'ı yargılandığını unutmuş olacak ki A.K.'yi yargılamaya başladı. "**Bunun taciz olduğunu nasıl anlamazsın?**", "**Siz avukatlar bu tür konularda daha önde olmanız lazım değil mi?**" sorularına avukatlar itiraz etti. "Avukat olmasına rağmen savcı, arkadaşımızı dinlemeden soruşturmayı kapattı. Kadın kurumlarının ısrarı ile dava açılabilir. Avukat olmasına rağmen ilk duruşma 3 sene sonra yapılabildi" diyerek hakime yanıt veren avukatlar, ayrıca hakime "Sedat Yurtdaş'ı yargılıyorsunuz, arkadaşımızı değil" diyerek tepki gösterdiler.

A.K.'nin ifadesinin ardından ara karar için ara verildi. Daha sonra kararı açıklayan hakim, davaya "görevsizlik" kararı verdi ve Sedat Yurtdaş'ın davasını Ağır Ceza Mahkemesi'ne devretti. Avukatlar bu kararın tacizcinin daha fazla ceza alabilmesinin önünü açan önemli bir karar olduğunu belirtirken; davaya katılanlar bu kararı coşkuyla karşıladı.

Göğün yarısı

Yasak ve katliamlar onların, sokak ve özgürlük kavgası bizim!

Kadınlar belirli aralıklarla yaptığı koordinasyon toplantısının bir yanısını 26-27 Mart tarihlerinde Ankara'da, birçok bölgeden gelen kadınların katılımıyla gerçekleştirdi. İstanbul, İzmir, Ankara, Mersin ve Dersim'den kadınların bir araya geldiği buluşma Pembe Hayat Derneği'nde gerçekleştirildi. İlk gün 2 oturum şeklinde yapılan atölyede, "LGBT hareketi ile kadın hareketi arasındaki ilişkilendirme, öz örgütlenmelerimiz ve iktidar biçimleri" ve "seks işçiliği" başlıkları altında verimli tartışmalar yürütüldü. İkinci gün ise geçmiş süreç değerlendirmesi ve gelecek süreç örgütlenmesi gerçekleşti.

Pembe Hayat Derneği ile ortak gerçekleştirilen atölyede, Pembe Hayat aktivistleri ilk olarak LGBTİ mücadelesinde kullanılan kavramları açarak tartışmalara başladı. Kavramların kısa hatırlatılmasından sonra LGBTİ mücadelesi ile kadın mücadelesinin ortak mücadele alanlarının nasıl yaratılacağı üzerine tartışmalar yürütüldü. Bu kısımda kadın mücadelesi ile trans kadınların mücadelesinde, belli ortaklıklar, eylem ve politika birlikteliklerin yakalandığı ancak bir bütün LGBTİ mücadelesinde meselenin sadece eylem alanlarında değil erkek egemenliğine karşı ortak politika üretmenin önemi üzerine de duruldu. İkinci oturumda ise seks işçiliği üzerine bir tartışma yürütüldü. Bu bölümde seks işçiliğine dair yazılan bir makale üzerinden tartışmalar başladı. İşçilik olup olmadığına dair yürütülen tartışmalar birçok yeni tartışmaya kapı aralarken, kafalarda soru işaretlerine yol açtı.

2. gün, geçmiş süreç değerlendirmesi, yayın ve planlamalar ile devam etti. İlk olarak YDK'nın faaliyeti olduğu alanlar, 8 Mart çalışmalarının aktarımını ve komisyon değerlendirmelerini yaptı. Alan aktarımlarının ardından 3 ayda bir çıkan yayının içeriğine ve dağıtımına dair çeşitli tartışmalar yürütüldü. Alanlardaki kadınların yayına kendilerini taşıyabilmesi ve yayını geliştirebilmesi için, alanlarda dergi çıktıktan sonra değerlendirme toplantıları yapılması, bu toplantı notlarının ve konu önerilerinin Yayın Kurulu'na gönderilmesinin önemi vurgulandı. Yayının tüm yönleriyle değerlendirilebileceği, bir yandan "Kadınlar olarak yazı yazmakta neden bu kadar zorlanıyoruz?" sorusunu kendimize sorabileceğimiz bir yandan da ayrımcılıktan arınmış, homofobi ve transfobi karşıtı bir dilin nasıl oturtulabileceğine ilişkin deneyimlerin aktarılabilmesi, formatını Yayın Kurulu'nun belirleyeceği bir buluşmanın Haziran ayı içerisinde organize edilmesi kararlaştırıldı.

İlk gün yürütülen tartışmalarının sürdürülmesi ve alanlara taşınması gerektiği belirtilerek; alanlarda okumalar ve LGBTİ örgütleriyle ortak atölyeler yapılması kararlaştırıldı. Bu tartışmaların bir parçası olarak trans seks işçisi Zorve Soylu'nun çeteler tarafından uğradığı saldırılara karşı verdiği hukuk mücadelesinin bir parçası olarak İstanbul'da devam eden davasına katılım sağlanması kararlaştırıldı. 8 Mart çalışmalarında dahi oldukça göze çarpan ve sonrasında Ankara ve İstanbul'da gerçekleşen patlamalarla insanlar üzerinde yarattığı korkunun şu süreçte her şeyin önüne geçtiği; insanların sokağa çıkmaya bile korktuğu, bir diğer yandan Kürdistan'da sokağa çıkma yasaklarının hüküm sürdüğü, insanların evlerinin bombalandığı bir dönemden geçildiği; insanlar üzerinde oluşan bu korkunun ise tam olarak devletin yaratmak istediği politik atmosfer olduğu belirtildi.

Buna karşı en güçlü başkaldırını kadınların gerçekleştirdiği ve yine kadınların gerçekleştirebileceği, bu korkuyu bir aradaya taşıyabileceğimiz ve bu politikalara karşı sokakları daha çok sahiplenmemiz gerektiği ifade edildi. Önümüzdeki günlerde sokağa daha çok çıktığımız, yaratıcı eylemlerimizle sokağa renk kattığımız, bir yandan da yaşadığımız toplumsal travmanın nedenlerini ve baş etme yöntemlerini tartışacağımız etkinlikler, kahvaltılar, küçük buluşmalar düzenlenmesi ve kadınların birbirine temasının artırılması kararlaştırıldı. Bu minvalde 1 Mayıs'ta, yaratılan tüm korku furçasına inat ablukaların karşısında sokaklarda olma kararı alınarak toplantı sonlandırıldı. Önümüzdeki görev, sokağa çıkma yasakları, abluka ve katliamlarla hem fiziksel hem de zihinsel olarak kadınların sınırlamaya, sindirmeye ve yıldırma-ya çalışan sistemin zincirlerini kırmak için mücadele yöntemlerini geliştirmek olacaktır.

ÖGK'dan konferans

İstanbul: Özgür Genç Kadın (ÖGK) "İşyanımızla özgürleşiyor, devrime yürüyoruz" şiarıyla İstanbul'da ilk konferansını gerçekleştirdi. Aksaray'da bulunan Su Gösteri Merkezi'nde biraraya gelen genç kadınlar sokakta, üniversitelerde yaşam alanlarında yaşadıkları sorunları tartışmaya açtı. Suruç, Rojava ve Gazi'de şehit düşen kadın şehitlerin fotoğraflarının olduğu konferans, şehit düşen kadınlar şahsında saygı duruşu ile başladı.

ÖGK adına yapılan konuşma ile devam eden konferansta SKM Genel Sözcüsü Fadime Çelebi, ESP Genel Başkanı Sultan Ulusoy, HDP Eş Genel Başkanı Figen Yüksekdağ konferansta selamlama konuşmaları yaptı. Konferansa ayrıca Kampüs Cadıları, Yeni Demokrat Kadın, Özgür Demokratik Genç Kadın, Arap Alevi kadınlar katılarak dayanışma ve selamlama mesajlarını ilettiler. Genç kadınların sunumları ve bu sunumlar üzerine yürütülen tartışmalarla devam eden konferansta, genç kadınlar yaşadıkları sorunları ve çözüm önerilerini birlikte tartıştı.

Bizi bombalar değil, yılgınlık yenilgiye uğratar!

TC devleti, hakim sınıf temsilcilerinden AKP eliyle hemen her gün yeni bir saldırı konsepti ile halkın karşımıza çıkmaya devam ediyor. Patlayan bombalar, sokağa çıkma yasaklarıyla beraber gerçekleştirilen katliamlar, zorunlu göç, gözaltılar, tutuklamalar... Hemen her güne yeni bir saldırı haberiyle başlarken devletin Temmuz ayı itibariyle “çözüm süreci”ni sonlandırarak muhalif her kesime yönelik başlatmış olduğu savaş, bugün geniş halk kitlelerini de kapsayan bir hal almış durumda.

Ağustos ayı itibariyle T. Kürdistanı’nda sokağa çıkma yasağı ilan ettiği şehirlerde katliam ve zorunlu göç politikalarını devreye sokan devlet, Kürt halkına yaklaşık 8 aydır haksız savaşın en ağır yöntemlerini kullanarak saldırıyor. Evleri yakıp yıkan, yağmalayan, Kürt halkını bodrum katlarında katleden, infazlarına ara vermeksizin devam eden, cinsiyetçi sloganları ile şehir duvarlarını “süsleyen”, çıplak beden teşhirleri yapan devletin bombaları Kürdistan’da evlere düşerken, ülkenin batısında ise meydanlarda, caddelerde patlıyor.

TC devleti DAİŞ işbirliğiyle Amed’de 7 Haziran Mitingi’nde patlattığı bombaları, Suruç, Ankara, Sultan Ahmet, Taksim’de kullanırken “bombalı saldırı yapılabilecek yerler” şeklindeki haberler ile bu saldırıların devamının geleceğine ilişkin her gün “uyarılar” yapıyor; halka “can güvenlikleri”ni almaları yönünde çağrılar yapıyor.

Bombalarla yaratılmak istenen “korku imparatorluğu”!

Patlatılan her bomba ise TC açısından bir amaç taşıyor; devlet bombalarını rastgele patlatmıyor ve sistematik-hedef alarak bu saldırılarını gerçekleştiriyor.

Suruç Katliamı’nda Rojava Devrimi ile Türkiye Devrimci Hareketi’nin kurmuş olduğu ilişkiden duyduğu korkuyu ortaya koyan ve önünü kesmeye çalışan devlet, 10 Ekim’de Ankara’da düzenlenecek Barış

Mitingi öncesinde patlattığı bombalarla Kürt Ulusal Hareketi ile devrimci, demokratik güçlerin bir araya gelişini engellemeye çalıştı. DAİŞ işbirliği ile beraber İstanbul ve Ankara’nın merkezi yerlerinde patlatılan bombalar ise var olan saldırılarının hedef alanının daha da genişlediğini gösteriyor. Bu hedef alanı ise tam da halkı **korkutma-sindirme** politikaları ile alakalı. Halkın sokağa çıkışının önünü bombalarla kesmeye çalışan TC’nin engellemeye çalıştığı ise toplumsal muhalefetin genişlemesinin önünü kesmek.

T. Kürdistanı’nda evlere atılan bombalar, Kürt halkının direnişini bitirme, zorunlu göç ve imha odaklı kullanılırken ülkenin batısında ise halkın sokağa çıkmasının yolu kapatılmaya çalışılıyor; kitlelere korku salınıyor! Hendek direnişisiyle aylardır çeşitli şehirlerde direnen Kürt halkı, devleti sokaklarına, mahallelerine almak istemezken devletin kolluk kuvvetleri tarafından evlerine atılan bombalarla ya yaşam alanlarından uzaklaşmaları ya da yaşamlarıyla bedelini ödemeleri dayatılıyor. Meydanlara, caddelere atılan bombalar ise, halkı baskı altına alma ve sindirme amacı taşıyor.

Gezi İsyanı ve 6-8 Ekim Kobanê Serhildanı’ndan kendisine böylesine bir “ders” çıkaran devlet, kitleleri evlerine hapsederek oluşabilecek muhalefet dalgasını engellemek üzere derin “travmalar” yaratma yöntemine gidiyor; bu şekilde iki kişinin bile bir arada yürümesinin önüne alınmaya çalışılıyor. Kalabalık yerlerde patlatılan bombalar, halkın bir araya gelişinin önünü kesme amaçlı yapıyor.

Polis güvenliği sağlar mı?

Diğer yandan ise özellikle 10 Ekim Ankara Katliamı’nın hemen sonrasında kitleler nezdinde belirleyici bir rol alan eylem-mitinglerde polis olup olmasının, bomba patlaması ile eşleştirilmesi ve hatta

alanlarda polis yoksa patlama riskinin oldukça fazla olduğuna ilişkin genel kanı devletin politikalarının bir başka yansıması olarak karşımıza çıkıyor.

Katliam planlamalarında kendinden olanı güvene alan devlet, bu pratiği ile kitleler üzerinde farklı bir yansımaya da yol açmış oluyor. Devletin kiralık katiller sürüsü olan polislerin alanda bulunması, artık kitleleri daha “güvende” olduklarına inanmalarına sevk ederken polisin gerçek işlevini silikleştiriyor. Gaz bombalarıyla, TOMA’larıyla, silahlarıyla halka saldıranları yarattığı algı oyunu ile halkın önüne “koruyucu” olarak süren devlet, polis imajını tazelemeye, kitlelerin birbirine olan güvenini yok etmeye çalışıyor.

TC devleti yaratmaya çalıştığı “korku imparatorluğu”na halkın algısına oynayarak ulaşmaya çalışırken yasaklarıyla da son sürece damgasını vuruyor. Bunlardan sonuncusu ise İstanbul Valiliği tarafından 15 Mart 2016 tarihi itibariyle yürürlüğe sokulan 1 aylık eylem yasağı oldu. Yayımlanan yasak kararının Mardin Emniyet Müdürlüğü tarafından gönderilen uyarı yazısı nedeniyle alındığı öğrenilirken yasağın bahanesi ise Nisêbîn’deki hendek savaşı! DAİŞ işbirliği ile düzenlediği bombalı saldırılarına eylem yasaklarını da ekleyen devletin, böylece toplumsal muhalefeti baskılama yöntemlerini bütünlüyor.

Sokakları hep beraber adımlamak gerek!

Devrimcilere düşen ise burada tekrar gün yüzüne çıkıyor. Sokağın potansiyelini kaybetmemek, kaybettirmemek. Gezi İsyanı’nda, Kobanê Serhildanı’nda sokakları mesken eyleyen halkın, sokaklardan geri adım atmamasını sağlamak. Bunu halkın can güvenliği kaygısını göz ardı etmeksizin; bu kaygıyı oluşturan koşulları, bu kaygının kendisini politik-pratik mücadelenin gündemi haline getirerek ve asıl hedefi, düşmanı gözden kaçırmayarak yapmak devrimcilere düşendir.

Oluşan panik ortamını karşılamak, ona uygun politika ve pratik yürütmekle ilgilidir. Süreci göğüsleyebilmek, halkın yılgınlığını umuda dönüştürmek için sokakları hep beraber adımlamamız gerekiyor! Unutmayalım ki, bizi bombalar değil, yılgınlık yenilgiye uğratar!

Gaz bombası, TOMA, silahlarıyla halka saldıranları yarattığı algı oyunu ile halkın önüne “koruyucu” olarak süren devlet, polis imajını tazelemeye, kitlelerin birbirine olan güvenini yok etmeye çalışıyor.



“Habur’un öfkesi” büyüyor!

Şeddade: Demokratik Suriye Güçleri’nin, DAİŞ çetelerinin stratejik askeri merkezlerinden Şeddade bölgesine yönelik gerçekleştirdiği özgürleştirme hamlesine, aralarında **BÖG**, **MLKP** ve **TKP/ML-TİKKO** ve çeşitli ülkelerden enternasyonal savaşçıların bulunduğu **Enternasyonalist Özgürlük Taburu** da katıldı. Kobanê ile Cizîre kantonunu birleştiren Rubar Qamişlohamlesi, Hol hamlesi ve Şeddade hamlesiyle birlikte toplamda 3 hamleye katılan Enternasyonalist Özgürlük Taburu’ndan **TKP/ML**’ye bağlı **TİKKO** savaşçılarından hamle üzerine değerlendirmelerini aldık.

Hamleye katılan TİKKO savaşçılarından **Kinem Acar**, her hamlenin ardından daha fazla güçlendiklerini ve DAİŞ’i bu topraklardan silmeye az kaldığını ifade etti. Hamleye katıldıkları ilk gün, çetelerin araç saldırısıyla karşılaştıklarını ancak herhangi bir kayıp vermeden bu saldırıyı boşa çıkarttıklarını belirten Kinem, Enternasyonal Tabur’dan yaklaşık bir takım gücün YPG taburuyla operasyonlara dahil olduklarını söyledi. Kinem devamında, “*Bu hamle diğerlerinden farklı olarak çok hızlı ilerledi. Çetelerin hazırlık yapmasına, tuzaklama ve mayınlama yapmasına çok fırsat vermeden kısa süre içinde Şeddade’yi özgürleştirdik*” dedi. Gece ve gündüz köy operasyonları gerçekleştirdiklerini söyleyen Kinem, köylere çoğunlukla zırhlı araçlarla girdiklerini hızlıca köyleri kontrol ettikten sonra devam ettiklerini ve köylerde Arap halkının savaşçıları çok coşkulu karşıladığını belirtti.

“Köyde bir bayram havası vardı”

Kinem, operasyonlar sırasında köylerde halkın kendilerine yaklaşımını şu sözlerle aktardı: “*Köylere girdiğimizde insanlar önce biraz korkuyorlardı. Ancak bizim kim olduğumuzu ve neden geldiğimizi anladıklarında çok mutlu oluyorlardı. Hemen evlerine davet ediyorlar, sürekli ikramlarda bulunuyorlardı. Bunu bizden korktukları için yapmadıklarını en çok da kadınların gözlerinin parıltısından anlıyordum. Bu hamlede hayatım boyunca hiç unutmayacağım bir şey yaşadım. Gece bir köyde operasyon düzenledik. Köyde hiçbir evden çıkmıyordu. Biz sabaha kadar bir yerde mevzilendik, sabaha karşı 1-2 saat uyudum, bir heval beni uyandırdı. Karşılaştığım tabloyla, savaşımızın haklılığına daha fazla inanmamı*

sağladı. Köy meydanında tandırın etrafında kadınlar toplanmış arkadaşlara ekmek yapıyordu. Köyün erkekleri çay yapıp getirmişler. Çat pat Arapça ile konuşmaya çalışıyordu arkadaşlar. Köyde bir bayram havası vardı, ben de küçükken bayram sabahlarında nasıl mutluydysam aynı mutluluk vardı.

Arapça bilen bir hevalle birlikte köydeki çocuk ve kadınlarla sohbet ettik. Bize neden geç geldiğimizi sorduklarında sözlerimiz boğamızda düğümlendi. Kız çocukları çeteler tarafından başlarının ve yüzlerinin kapandığı, okullarının yıllardır kapalı olduğunu söyledi. Çetelerin yaptıkları baskı ve zulümden bahsettiler. Biz de bundan sonra her şeyin daha güzel olacağını ve Demokratik Suriye Güçleri üzerine konuştuk.” Şehir merkezinin özgürleştirilmesinin ardından köy operasyonlarına devam ettiklerini belirten Kinem, Şeddadiye-Der Zor sınır köyünde mevzilendiklerinde aynı gün 25-30 kişilik bir çete grubunun saldırısına uğradıklarını 6 saatlik bir çatışmanın ardından çoğu çeteyi etkisiz hale getirdiklerini ifade etti.

Kinem, çetelerin saldırısını şu sözlerle ifade etti: “*Biz köye sabah saatlerinde girdik. Akşam karanlık çökmeden bizim köyün yaklaşık 600 metre ötesindeki köyden bizim tarafa doğru gelmeye başladılar. Onlar gelirken köyde bulunan diğer çeteler de bizi yoğun ateşe tutular. Biz de onlar 150 metre yakınımıza gelene kadar hiç ateş etmedik. Ardından biz de ateş etmeye başlayınca şiddetli bir çatışma yaşadık. Saldırıda tekbir getiren çetelerin sesi çok cılız geliyordu. Biz kadınlar her birimiz zılgıt çekerek, sloganları güçlü atarak psikolojik olarak bir üstünlük sağladık. 6 saat yoğun geçen çatışmanın ardından bizde hiçbir kayıp ve yaralı olmazken çetelerin çok sayıda cenazesi arazide kaldı.”*

Kinem, saldırıya uğradıkları o köye gece sızmaya çalıştıklarını, ancak termalden fark ettiklerini, gece boyunca çatıştıklarını çok sayıda çeteyi öldürdüklerini ve bir YPG’linin bu çatışmada şehit düştüğünü ifade etti. Kinem, hamlenin sonlanmasının ardından Şeddadiye şehir merkezinde yaklaşık 2 hafta boyunca şehre olası bir saldırıya karşı konumlandıklarını, bu süre içerisinde henüz girilmeyen 40 km’lik alanda bulunan köyle-re operasyon düzenlediklerini söyledi.

“8 Mart hamle içerisinde karşılandı”

8 Mart’ı hamle içerisinde karşıladıklarını belirten Kinem, Enternasyonalist Özgürlük Taburu’ndan kadın savaşçılarla birlikte, bir etkinlik yaparak kutladıklarını ve diğer taburlardan kadınlarla da bir araya gelerek kutlama yaptıklarını ifade etti. Kinem, Enternasyonalist Tabur’un kadın savaşçıları olarak sık sık bir araya geldiklerini ve hamlenin gidişatına, operasyonlara ve askeri alanda var olan erklik üzerine tartışma yürüttüklerini söyledi.

Her hamleyle birlikte çeteleri daha fazla gerilettiklerini söyleyen Kinem, DAİŞ’i bitirmeye daha da yaklaştıklarını, DAİŞ’e yaptıkları her operasyonla, her günü zulüm ve baskı olan işbirlikçi TC faşizmini de zayıflattıklarını söyleyerek değerlendirmesini sonlandırdı.

Hamleye katılan Enternasyonalist Özgürlük Taburu’ndan bir diğer TİKKO savaşçısı **Aram Dersim** ise, hamlenin başlarında YPG taburlarından bir tanesinin termalciye ihtiyaç duyması üzerine, bir süre o taburla birlikte hareket ettiğini ifade etti. Dersim, çetelerin sürekli yaptığı intihar saldırılarına karşı hazırlıklı olduklarını ve önlem aldıklarını vurguladı.

Yaşadıkları son çatışmanın ayrıntılarına değinen Dersim, uzun çatışmanın ardından imha ettikleri çeteler arasında birinin yaşının en fazla 15 olduğunu söyleyerek, bu durumun kendisinde faşizme karşı daha büyük bir kin ve öfke yarattığını belirtti. Dersim devamında “*On beş yaşında bir çocuktan katil yaratan faşist DAİŞ çeteleri, yok olmaya doğru gittiğinin açık resmini çiziyor*” şeklinde konuştu. Bu saldırıda on beşe yakın çetenin imha edildiğini söyleyen TİKKO savaşçısı Aram Dersim son olarak şunları söyledi: “*Bir TİKKO savaşçısı olarak, DAİŞ çetelerine karşı yürüttüğümüz devrimci savaşın gücünü ve kararlılığını partimizin ideolojik-politik hattından parti ve devrim şehitlerinden alıyoruz. Dersim-Mercan şehitlerinden Yurdal-Sefkan-Ünal yoldaşlarımızdan alıyoruz.”*



“Saldırının planlayıcısı ve uygulayıcısı Türk devletidir”

H. Merkezi: TKP/ML-TİKKO Rojava Komutanlığı, 25 Mart günü karargâhlarına yönelik düzenlenen bombalı saldırıya ilişkin yazılı bir açıklama yaptı. Açıklamada “*DAİŞ çeteleri tarafından 25 Mart günü Serekaniye’de bulunan karargâhımıza yönelik bir bombalı saldırı düzenlendi. Öncelikle şunun bilinmesini istiyoruz. Bu saldırının planlayıcısı ve uygulayıcısı TC*

devletidir” denildi.

“*Bu açık ve net saflaşmada safını her zaman olduğu gibi bugünde mazlumlardan yana belirleyen Kürt ulusunun tam hak eşitliğini, tam özgürlüğünü savunan ve savunduğu devrimci görüşler uğruna savaşan partimiz TKP/ML’ye bağlı TİKKO karargâhına yapılan bombalı saldırı manidardır. Kurulan Halkların*

Birleşik Devrim Hareketi’nin ilanının ardından yapılan bu saldırı amacını ortaya koymaktadır” denilen açıklamada son olarak şunlar söylendi: “*Biz TKP/ML-TİKKO olarak Rojava topraklarını çetelerden temizlemek için yapılan her hamlede yerimizi almaya devam edeceğiz. Biz Rojava devrimini sahiplenmeye-savunmaya-korumaya devam edeceğiz. Mazlumların yanında zalimlere karşı savaşımızı hiçbir faşist saldırı durduramaz.”*

ATİF'ten paneller serisi

Hessen: ATİF Hessen tarafından organize edilen; Av. **Ercan Kanar** ile **ATİF temsilcisinin** katıldığı Frankfurt, Wiesbaden, Mannheim ve Ober Ramstadt'taki panellerin Mannheim'da gerçekleşen bölümüne tiyatro sanatçısı **Barış Atay** da katıldı.

Kanar yaptığı sunumlarda Türkiye'de varolan rejimin zaten sorunlu bir yapı olduğunu dile getirerek, rejimin Başkanlıkla daha da diktatörleşeceğini vurguladı. Kürdistan'da süren savaşta savaş hukukuna uyulmadığını, soykırım suçu ve insanlık suçlarının işlendiğini dile getirerek, bu tip suçlarda zaman aşımı-

nın olmadığını ve bu suçu işleyenlerin er ya da geç hesap vereceğini, tarihte bunun örneklerinin olduğunu dile getirdi.

ATİF adına yapılan sunumlarda Ortadoğu'da süren emperyalist dalaşlarda TC devletinin amacının Kürt halkının kazanımlarını yok etmek olduğu, Rojava'ya bu amaçla saldırıldığı dile getirildi. Almanya'da geliştirilen ırkçılık, seçimlerde oy artıran ırkçı AFD'ye değinildi ve ırkçılığa karşı mücadelenin güntümüzde daha önemli hale geldiği belirtildi. ATİK'e ve Kürt politikacılara yapılan operasyonlara değinilen sunumlarda düne oranla daha fazla emek ve bedel isteyen bir süreç girildiğini vurgulandı.

Emperyalistlerin “huzuru tesis” naraları!

Emperyalist-kapitalist sistemin krizinin kurtarıcısı olan “*terörizm ile mücadele*” 11 Eylül'ün ardından ABD'de halkları kandırmanın argümanı olmuştu. Emperyalist-kapitalist devletler, “huzuru tesis” etme naralarıyla gerçekleştirdikleri katliamları bu şekilde yürürlüğe sokarak Afganistan, Irak ve Suriye'de savaş başlattı.

Gelinen noktada dünyanın her yerinde kitleler büyük bir huzursuzluğun her yanı sardığını, bir şeyler olduğunu görüyor. Örneğin milyonlarca mültecinin geleceği AB ve Türkiye arasında varılacak bir pazarlığa bağlanıyor. Hal böyle iken emperyalistler de Ortadoğu'daki varlıklarını kesintisiz sürdürebilmek için dünya kamuoyu nezdinde “*terörizm ile mücadele*” meşruiyetine ihtiyaç duyarak Ortadoğu satrancında çıkarlarına ulaşmasını sağlayacak kapıları açmaya çalışıyor.

Bu kapıların açılabilmesi için DAİŞ gibi bir örgütün var olması gerekiyordu. 2012 Ağustos ayında ABD Savunma Bakanlığı “öngörü”de bulunarak, Arap dünyasından Irak'a büyük bir cihatçı akını başlayacağını ve Selefi cihatçı bir örgütün güçleneceğini belirterek halife atayacağını söylüyordu.

Emperyalistler tarafından bu süreçte gerçekleştirilen saldırıların en önemli özelliği “*DAİŞ ile savaş*” propagandası. Emperyalistler açısından DAİŞ, sermaye egemenliğinin güncel çıkarlarını korumanın, emekçi kitleleri birbirinden yalıtarak düşman kamplara bölmenin, toplumsal yaşamı zehirlemenin bir yöntemi oldu. “Demokrasinin beşiği” sayılan Avrupa'da faşist, bireysel, örgütsel ve toplumsal saldırganlık çığ gibi büyürken Zenofobi ve

şovenizm birçok ülkede bir devlet politikası olarak ortaya çıkıyor.

Bir bilgelik nişanesi “Öngörü”

Bunun en yakın örneği ise Türkiye. TC devleti kuruluşundan bu yana Kürt halkına toplu katliamlar uygulayarak, şovenizmi kullanmaktan geri durmuyor. Rojava'da kan bedeli kazanımlara karşı DAİŞ'i açıkça desteklemekten ve Avrupa'ya pazarlamaktan geri durmadığı gibi. Son olarak İstanbul İstiklal Caddesi'nde gerçekleşen katliamın ardından “*Brüksel'de veya AB'nin herhangi bir şehrinde bu bombalarının patlamaması için hiçbir sebep yok*” öngörüsünde bulunan Cumhurbaşkanı Erdoğan, Brüksel'de DAİŞ tarafından gerçekleşen üç saldırının emrini vermiş oldu. Neden mi? “*Biliyorsunuz bu, bir eylem hazırlığı içinde ama bunu gerçek bir eyleme dönüştürmedikçe veya elinizde o eylemin olabileceğine dair bir veri olmadıkça tutuklayamazsınız.*” (A. Davutoğlu Ankara katliamının ardından belirtmişti) diyerek Türkiye'de beslediği çeteleri “sınır dışı” etme kılıfıyla Avrupa'ya pazarladığı için. Uluslararası çatışmanın yoğunlaştığı, göçmenlere yönelik saldırılarda da görüldüğü üzere, halkları bölmek için şovenizmin bilinçli canlandırılması eşlik ediyor. Yani Avrupa genelinde kapitalist yenilenmenin parçası olarak AB'yi kuran Maastricht Antlaşması'nın yürürlüğe girmesiyle 1992 yılında ilan edilen bütün Avrupa projesi, 25 yıldan kısa bir süre içinde çökmeye başladı.

Fransa'da yürürlüğe konmak istenen “El Khomri” yasa tasarısının içeriği, İsveç'te ırkçı partinin parlamentoya girmesi, İsviçre'de “yabancı suçluların sınır dışı edilmesi”ni yasallaştıran ırkçı referandum sonuçları, Danimarka, Norveç, Belçika, İtalya, Hollanda gibi ülkelerde ırkçı partilerin hızla güçlenmesi ve saldırganlıkların artması Avrupa'da birlik yaratacağı iddia edilen antlaşmanın barış, refah ve birlik yuvası olmak şöyle dursun, yeni bir şovenizm, kemer sıkma ve savaş yaratan bir pozisyonda olduğu açıkça ortadadır.

Anti-terör yasaları ve devlet terörüne karşı sempozyum

Nürnberg: Villa Leon Salonu'nda “**Politik iktidar hukuku eleştirisi**” üzerine uluslararası sempozyum gerçekleştirildi. Sempozyumun genel çağrısı **Halkların Uluslararası Avukatları Birliği (IAPL)** ve **Uluslararası Hukuk Demokrasi Derneği (MAF-DAD e.V.)** tarafından yapıldı. Bu çağrıya **Kürt Hukuki Yardımlaşma Derneği (AZADİ e.V.)**, **Kızıl Yardım Örgütü – Federal Yönetim Kurulu** ve göçmen örgütü **Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu (ATİK)** yanıt verdi.

Sempozyumda, ne Almanya'da yasak olan, ne de AB-Terör listesinde adı geçen TKP/ML'ye üye olmakla suçlanan ATİK faaliyetçilerine karşı Almanya **Adalet ve Tüketiciyi Koruma Bakanlığı**'nın (BMJV) kovuşturma talimatı vermesinin, dünya çapında bütün ilerici, demokrat ve devrimci güçlere yönelen siyasi kovuşturmanın ve kriminalize etmenin yeni bir biçimi olduğu belirtildi. Tutakların 2015 Nisan ayından beri Almanya/Avrupa'da çeşitli hapisanelerde izolasyon hücrelerinde tutulduklarının aktarıldığı sempozyumda, “*ATİK aktivistlerine yönelik uygulanmaya çalışılan 129, 129a/b maddeleri nedeniyle bugüne kadar 150'den fazla yurtsever Kürt aktivist hapis cezası aldı ve şu anda 8 Kürt politik tutsak gözaltında veya cezaevinde bulunmaktadır*” denildi. Sempozyumda özellikle Almanya'da, Türkiye ve Kürdistan'lı solcu-ilerici göçmenlere yönelik politik sebepli takibat ve baskıların arka planının aydınlatılması hedeflendi.

Uluslararası sempozyumun katılan yaklaşık 200 katılımcı ve destekçiler sonuç bildirisinde tüm dünyadaki politik tutuklularla dayanışmalarını ilan etti. Bildirgede başta **Prof. Dr. G.N. Saibaba** (Hindistan), **Mumia Abu Jamal** (ABD), **Abdullah Öcalan** (Türkiye), **Müslüm Elma** (Almanya) gibi devrimci politik tutsakla dayanışma içinde bulunduğu açıklanarak “*Uluslararası direniş hakkının ve sosyal/ulusal kurtuluş mücadelelerinin küresel temsilcileri ve örnekleri olan bu insanlar, özgür bir yaşam, kendilerini özgürce tanımlama hakkı ve düşünce özgürlüğü gibi temel haklara sahiptirler*” denildi. Bildirge “*Kürt, Türk ve dünya üzerindeki tüm diğer uluslararası kurtuluş hareketlerinin tutuklu savaşçıları derhal serbest bırakılsın. Alman Ceza Kanunu'nun 129, 129a ve 129b maddeleri kaldırılınsın. PKK yasağı derhal kaldırılınsın. PKK, diğer tüm kurtuluş hareketleri ve devrimci örgütler AB'nin terör listesinden çıkarılınsın. Mumia Abu Jamal, Abdullah Öcalan, Prof.Dr. G.N. Saibaba, Müslüm Elma ve tüm politik, ilerici, devrimci tutsaklar derhal serbest bırakılsın*” çağrılarıyla sonlanıyor.



Devrim kitlelerin eseridir -5-

Kitlemizi örgütlü çalışmamızın parçası haline getirmeliyiz!

Kitle çalışmalarımızın tüm faaliyetimiz içerisinde, önemine kıyasla çok sınırlı bir alan kapladığını, bunun yanlışlığını ortaya koyduk. Hangi nitelikte, ne kadar militanımızı bu göreve seferber edebildiğimizi, bırakalım geniş kitleleri varolan ilişkilerimize yılda kaç kez gittiğimizi, onlara ne götürdüğümüzü vb. hiçbir muğlaklığa izin vermeden cesaretle ortaya koyabilmeliyiz. Çünkü bir çalışmanın başarısı onun nicel oranıyla kopmaz bir ilişki içerisinde. “Sürekli ve düzenli” bir faaliyeti mümkün kılamadığımızda, kitle ilişkilerimizi de ileriye taşıyamayacağımız tersine adım adım bu ilişkileri de kaybedeceğimiz bellidir.

Hangi kitlelere yöneleceğiz?

Lenin, Mao ve Stalin’in Komünist Partisi’nin niteliğini tartıştıkları birçok yerde, onun “Partisiz kitlelerle” ilişkilerine değindiğini görürüz. Bizim de bugün kitlelere önderlik iddiamızı yaşama kavuşturmamız gerekiyorsa, bundan da acil olarak “partisiz kitlelere” yönelimimizi somutlamamız gerekiyorsa çok bilinçli seçimler yapmamız gerekmektedir. Güçleri dağıtmamanın, onları en verimli şekilde kullanabilmenin bir gereği de budur.

Öyleyse ön bir gereklilik olarak **varolan taraftar ve ilişkilerimizi işlevli kılmayı** belirledikten sonra, onlar da dâhil güçlerimizi nerelere, hangi kitlelere seferber edeceğimiz önem kazanmaktadır. Bu aşamada güçlerimizin ağırlığını yine kitlemize ya da onların bulunduğu alanlara yönlendirmek gibi bir bakış açısı çıkabilir karşımıza. Önemli bir mücadele geçmişine sahip, büyük bedeller ödemiş ve kimi dönem ciddi bir kitleyi peşinden sürüklemiş bir kolektif olarak, doğaldır ki geniş bir kitlemiz mevcuttur. Ancak bu kitlenin homojen bir yapı arz etmediği, önemli değişimler geçirdiği de bir gerçektir. Şu an bu kitle de kendi içerisinde ayrıştırılmak; sınıfsal niteliklerine ve en önemlisi mücadele karşısındaki duruşlarına göre ele alınmak zorundadır. Böyle baktığımızda taraftar kitlemizde genel bir hantallığın damgasını vurduğunu, mücadele ve kolektif karşısında ciddi bir güvensizlik ve gerilik

sergilendiğini söyleyebiliriz. Ancak bu konuda da eleştiri oklarını kendimize yöneltmemiz ve yaşanan süreçten ders çıkarmamız gerekir.

Biz veya başka bir yapı için taraftarlara yönelik böyle bir olgudan söz ediyorsak, taraftarlarımızı aşan, asıl olarak “Partisiz kitleleri” hedefleyen bir politika gütmemiz gerektiği açıktır. Bizi kitleleş-tirecek, taze ve sağlıklı ilişkilerle canlı bir mekanizma haline getirecek olan yol buradan geçmektedir. Başta da belirttiğimiz gibi bu, taraftarlarımızı dış-talamayı doğurmaz. Tersine onların içinden canlı ve faal olan ne varsa tam da bu yöndeki çalışmamızın öznelere haline getirmemizi zorunlu kılar. Şu halde alışlagelen alan ve kitleler dışında çalışma alanları tespit etmemiz gerektiği açıktır. Böyle bir yönelimde örneğin İstanbul (ya da büyük şehirler) özgülünde on yıllardır biz de dahil Türkiye Devrimci Hareketi’nin tabanını oluşturan semtlerin süzgeçten geçirilmesi yerinde olacaktır. Özellikle daha eski gecekondu mahallelerinin demografik olarak (imar, nüfus, yerleşim vs.) önemli değişimler geçirdiğini, kimisinin “gecekondu” özelliğini yitirdiğini biliyoruz. Buralarda geçmişteki gibi kitle tabanının olmadığı, bir daralma yaşandığı da açıktır.

Bahsini ettiğimiz, daha eski semtlerin şu an her devrimci örgüt için az çok belirginleşmiş bir kitle kapasitesi bulunmakta ve onun üzerine çıkılmamaktadır. Bizim bu semtlerde de potansiyel kapasitemizin gerisinde olduğumuz söylenebilir ama bahsettiğimiz sınırlılık şu koşullarda bizden öte objektif bir durum halini almıştır. Bu nedenle çalışmalarımızın politik ve örgütsel bakış açısı bu semtlerde darlaştırılmamalıdır. Hatta zamanla asıl ağırlık daha yakın zamanda kurulmuş en yoksul semtlere kaydırılmalıdır. Oradaki kitlelerin daha yoksul olduğunu, geçim, barınma ve altyapı sorunlarını çok daha derinden yaşadıklarını tespit ediyorsak, çalışmalarımızı da buralarda yoğunlaştırmalıyız. Diğer çalışmalarımızı bu hedefe göre düzenlemeliyiz.

Yeni bir alanda, siyasal bilinci henüz çok yetersiz kitleler içerisinde örgütlemeye çalışmaya girişmek her zaman daha zordur. Fakat doğru yerde doğru politikalar izlendiğinde bu **geçici** bir durumdur. Çünkü söz konusu olan kitleler rastgele seçil-

memiş, tam da sınıfsal konumları, ekonomik, ulusal vb. çelişkileri nedeniyle seçilmişlerdir. Böyle baktığımızda görürüz ki bu “zorluk” kaygısının ters yüzünde alışlagelen alanlarda belli bir sınırmı ötesine geçmeyen, statik çalışmaların “kolaylığı” vardır. Biliyoruz ki devrimcilerin faaliyetlerinin yoğunlaştığı, bilinen semtler dışında daha yakın tarihte kurulmuş, mücadele potansiyeli hayli güçlü semtler, bölgeler vb. bulunmaktadır.

Yeni kurulan semtlerde veya yeni göç edenlerin bulunduğu kenar mahallerde yaşayan kitleler her açıdan ciddi ekonomik-sosyal sorunlarla yüz yüzedirler. Daha önce yaşadıkları bölgelerden kopmalarını dayatan ekonomik ve siyasal sorunları bir yana bu kitlelerin şehirlerde karşılaştıkları zorluklar durumlarını daha katmerlendirmektedir.

Örneğin eski semtlerde kitlelerin sorunları, devrimcilerin çalışmalarına da yansdığı gibi uyuturucu, fuhuş ve yozlaşma üzerinde odaklanmaktadır. Oysa yeni birçok mahallede yansımalar ağırlıklı altyapı sorunlarına aittir. Elektrik, su, yol, kanalizasyon, okul, sağlık ocağı gibi talepler öne çıkmaktadır. Tüm bunlar kitlelerin yoksulluk derecesini anlamamıza yardım eder. Aynı zamanda, bir semt veya mahalle özgülünde yürütülecek çalışmaların hangi temeller üzerine kurulacağını, onun gelişme zeminini de gösterir. Ülkemizdeki kır-şehir ilişkilerini, göç ve şehirleşmeyi genel olarak dikkate aldığımızda tabii ki gecekondu ve semt faaliyetlerini sadece altyapı sorunları vb. üzerinden değerlendiremeyiz. Ancak tartışmasız ki bu alt yapı sorunları oradaki çalışmanın kitlelere nüfuz edebilmesi için temel önemdedir.

Eğer özellikle de bu mahallelerde sınıfsal ve ulusal çelişkileri en derinden hisseden T. Kürdistanı’ndan göçmüş kitleler yaşıyorsa, oradaki çalışmaların gelişim zeminini güçlü demektir. Keza bugün bahsettiğimiz kapsamındaki semtlerde yaşayan kitlelerin aynı zamanda Ulusal Hareket’in veya İslami örgütlenmelerin etkisindeki kitleler olduğunu söyleyebiliriz. Tümüyü böyle olmasa da genel ağırlık böyle gözükmektedir. Fakat ne olursa olsun bu alanlara ilişkin iki şey belirgindir. Buralarda yaşayan kitlelerin çelişkileri daha yakıcı durumdadır. İkinci olarak da bu kitleler büyük oranda örgütsüzdürler. Bunlar bize bazı fikirler verecektir.

(Devam edecek)

Kavgada Ölümsüzleşenler

Cemal Ferhat: Dersim’in Xozat ilçesi doğumlu olan Ferhat Nisan 1980’de Çemişgezek’te Halkın Kurtuluşu taraftarlarının bıçaklı saldırısı sonucu ölümsüzleşti.

Yahya Kara: 1954 Çanakkale doğumlu olan Kara, Almanya’da Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken 10 Nisan 1981’de iş kazası sonucu ölümsüzleşti.

Ali Uçar: Dersim’in Ovacık ilçesi Çakperi köyü doğumlu olan Uçar, ekonomik zorluklar nedeniyle gittiği İstanbul’da küçük yaşlardan itibaren çalışmaya başladı. 1976 yılında Proletarya Partisi ile ilişki kuran Uçar, birçok askeri eylemde yer aldı. Uçar, İstanbul Bakırköy-İncirli’de düşmanın kurduğu pusu sonucu 6 Nisan 1983’de girdiği çatışmada ölümsüzleşti.

Şerif Ahmet Aslan: Nisan 1984’te İzmir Buca

Hapishanesi’nde yakalandığı bir hastalık sonucu yaşamını yitirdi.

Kemal Şahin: Almanya’da yakalandığı kanser hastalığı sonucu 11 Nisan 1998 tarihinde yaşamını yitirdi.

Elif Külekçi: 1996 yılı Ölüm Orucu direnişisi ve Nisan 1999’da Tokat’ta ölümsüzleşen Seyit Külekçi’nin annesi Elif Külekçi, 12 Nisan 1998’de Maraş’ta yaşamını yitirdi. Külekçi, yaşlı bedeni ile her eylemde hep en ön saflardaydı.

Davut Kirman: 1950’de Artvin’in Şavşat ilçesinde doğan Kirman gençlik dönemlerinde Dev-Yol çevresi içerisinde yer aldı. 1980 sonrasında ise Proletarya Partisi ile tanışan Kirman, bir dönem Ulucanlar Hapishanesi’nde tutsak düştü. Tahliye olmasının hemen ardından kanser hastalığından Nisan 1998’de yaşamını yitirdi.

Nergiz Gülmez: 1970 yılında, İstanbul-Maltepe’de işçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya ge-

len Gülmez, devrimci değerlerle henüz küçük yaşlarda tanıştı. 1989-1990 sürecinde Kartal Halkevi ve Yeni Demokrasi Dergisi çalışanı olan Gülmez, artık Proletarya Partisi’nin kitlelere düşüncesi taşıyıcısıydı.

Legal çalışmanın yanı sıra illegal olarak İsmail Oral’a bağlı olarak hapishane kuryeliği yapan Gülmez, 1993 yılı Mart ayında yapılan operasyonda tutsak düştü. Somutta delil olmadığından serbest bırakılan Gülmez’in yeni çalışma alanı Özgür Gelecek gazetesi oldu. Bu kez 1993 Ekim ayında yayınevinin sahibi olduğu gerekçesiyle tutuklandı ve 1994 yılında tahliye oldu.

Kaldığı yerden gazetedeki görevine devam etti ve 1996 yılında gittiği bir randevuda tutuklandı ve 19 Aralık Katliamı sonrası süreçte götürüldüğü Kartal Özel Tıp Hapishane’de Ölüm Orucu’na başladı. Gülmez, Ölüm Orucu eyleminin 123. gününde, 11 Nisan 2001’de ölümsüzleşti.

Bir edebiyat sürgünü: Halil Cibran



"Ne gariptir ki toplum olarak; aklı yavaş olana değil de ayağı yavaş olana, yüreği kör olana değil de gözü kör olana acırız..!"

(Halil Cibran)

"Siz çoksunuz, oysa ben tekim. Bana dilediğinizi söyleyin ve yapın. Dişi koyun gecenin karanlığında kurtların avı olabilir... Fakat kanı, vadinin taşlarında tan ağarıp da güneş yükselene değin duracak."

"Siz çoksunuz, oysa ben tekim. Bana dilediğinizi söyleyin ve yapın. Dişi koyun gecenin karanlığında kurtların avı olabilir... Fakat kanı, vadinin taşlarında tan ağarıp da güneş yükselene değin duracak."

Yukarıdaki bu ifade çeşitli yapıtları ile dünyada bir zamanlar yankı uyandıran bir yazara; Halil Cibran'a ait. Kimdir peki bu Halil Cibran? 1883 Lübnan doğumlu olan Cibran'ın eserleri ve düşünceleri yankı uyandırmıştır. Lübnan'da bütün inançların bir çatı altında toplanmasını savunan Cibran, yaşamının belli bir döneminde Osmanlı'ya karşı ulusal kurtuluş düşüncesini savunarak mücadele de vermiştir.

Cibran yaşamı boyunca insanın özüne ilişkin incelemeler yapmış ve incelemelerine kaynak olan tasavvufi düşünceler mücadelesine yön vermiştir. Bu zamana kadar Cibran'ın eserleri yirmi dile çevrilmiştir. Lübnanlı yazar Amin Maalouf, Cibran için bir "**Bir edebiyat sürgünü**" diyor. Maalouf ayrıca Cibran'ın ilk aşkını anlattığı eseri olan "Kırık Kanatlar" ile Doğu'nun arabesk kadercilik üzerine kurulu ve adaletten uzak tavrına bir başkaldırı niteliği taşıyan "Asi Ruhlar" isimli eserlerinden sonra aforoz edildiğini ve bunun ayrıca bir edebiyat sürgünü olduğunu ifade eder ve Cibran'ın eserlerinin bir dönemin palto altı okunan kitapların başında geldiğini ekler.

"Sürgünü 'hak eden' bir düşünür"
"Doğrusu sürgünde geçirdiğim yıllar için pişman değilim" diyen Cibran, o zamanın Arap toplumu parametrelerine baktığımız zaman bu sürgünü "hak" etmişti. Ki bu parametreler hemen hemen bugün de geçerlidir. Fakat o Ortadoğu için, doğru olanı yapmış ve gerçeği söylemekten kaçın-

mamıştır.

Cibran her defasında düşüncelerinin önüne şu ifadeyi eklemiştir. "Eğer benim matemimi kahkahaya, tiksintimi coşkuya, aşırılığımı normale çevirmek isteyen varsa; ona düşen, bana Doğulular arasında adaletli bir yönetici, dürüst bir kanun koyucu, bilgeliğiyle amel eden bir dini lider, karısına kendi nefesine baktığı gözle bakan bir koca göstermektir. Beni dans ederken görmek ve davul zurna çalarken duymak isteyen; beni mezarlar arasında durdurmamalı, düşün evine çağırmalıdır."

Sürgün yıllarında yazmış olduğu ilk eseri Ermiş ile Avrupa'da geniş yankı uyandırmıştır. Öyle ki Amerika'nın 28. Başkanı olan Woodrow Wilson tarafından "O, Batı'yı kasıp kavuran ilk Doğulu fırtınadır" diye övülmüştür. 1923 yılında ilk olarak ABD'de yayınlanan bu eser, en çok satanlar listesine İncil'in ardından ikinci kitap olarak girmiştir. Öyle ki Cibran 20.yüzyılda Shakspeare ve Lao Tze'yle beraber en çok okunan üçüncü isim olmuştur.

Cibran'ın eserlerinde ayrıca kadını örgütlenmeye çağıran öneriler oldukça fazla. 1920'lerin sonlarına doğru Cibran, "**Yeryüzü Tanrıları**" isimli eserini yazdığı dönemde, bir gece kar yağıyorken, dışarıda yazmak ister. Dışarı çıkar ve Central Park'a gider. Yanına gelen polisler Cibran'a nereli olduğunu sorduktan sonra, polislerden bir tanesi "Sizin oradan bir yazar var, ne zaman ki kitapları evime girdi, eşim bana itaat etmeyi bıraktı, artık benimle tartışabiliyor. Sanırım o yazarın ismi Halil Cibran'dı. Hiç duydun mu bu adamı?" diye sorar. Cibran da hiçbir şekilde kendini belli etmeden "evet duydum" diye cevap verir.

Cibran yaşamı boyunca insanın özüne ilişkin incelemeler yapmış ve incelemelerine kaynak olan tasavvufi düşünceler mücadelesine yön vermiştir. Bu zamana kadar Cibran'ın eserleri yirmi dile çevrilmiştir.

"Susunluğundan, hoşgörüyü hoşgörüsüzden ve kibarlığı kaba olandan öğrendim. Ne garip ki, tüm bu öğretmenlerime karşı oldukça nankörüm."

Ölümde bile bitmeyen sürgün

Tüm eserlerini sürgün hayatında kaleme alan Cibran, ölümünün ardından da sürgünü yaşamaya devam etti. 10 Nisan 1931'de hayatını kaybeden Cibran sürgün edildiği Lübnan'a getirildi. Bhserrî Köyü yakınlarındaki Quadicha Vadisi'ne bitişik Mar Sarkis Manastırına gelen cenazesi, önce birkaç sene başka kiliselerde bekletildikten sonra, buraya getirilir. Fakat sürgün bununla da bitmez. "Gözlerinizi kapayın ve bakın etrafınıza, beni göreceksiniz, ben yanınızdayım" şeklinde, kendisine ait bir cümlesi bulunan mezarından çalınan kemikleri şimdi kim bilir nerede sürgünlük hayatını devam ettirmektedir. Öyle ki mezarında bulunan lahit çalınmasını diye zincirlenmiştir. Cibran'ın eserlerinin Mısır'da satılması hala yasak. Yasaklanan sözleri ile Cibran'ı anarken yazımımızı onun birkaç sözüyle bitirelim: "Baskıya başkaldırmayan kişi kendine karşı adaletsizdir"

"Bir elmanın yüreğinde gizlenen tohum görülmez bir elma bahçesidir. Ama bu tohum bir kayaya rast gelirse ondan hiçbir şey çıkmaz."

"İnsanın hakikati, sana gösterdiğinde değil, gösteremediğindedir. Bundan ötürü onu tanımak istersen dediklerine değil, demediklerine kulak ver."

"Toprağın neresini kazarsan kaz, bir define bulacaksın. Ancak bir çiftçinin inancıyla kazmalısın"

"Ne gariptir ki toplum olarak, aklı yavaş olana değil de ayağı yavaş olana, yüreği kör olana değil de gözü kör olana acırız."

"Susunluğundan, hoşgörüyü hoşgörüsüzden ve kibarlığı kaba olandan öğrendim. Ne garip ki, tüm bu öğretmenlerime karşı oldukça nankörüm."

“Direnişimizin de, hafızamızın da yok edilmesine izin vermeyeceğiz!”

95 gün işkencede ser verip sır vermeyen İbrahim Kaypakkaya'nın direnişine, 21 Mart 1982 tarihindeki Newroz ateşini ilk tutuşturan Mazlum Doğan'ın isyanına şahitlik eden Diyarbakır zindanları şimdilerde yıkılmak ya da müze haline getirilmek isteniyor.



Amed: Diyarbakır 5 No'lu zindanları nice işkencelere, katliamlara ve direnişlere tanıklık etmiştir. 95 gün işkencelere tabi tutularak ser verip sır vermeyen **İbrahim Kaypakkaya**'nın direnişine, 21 Mart 1982 tarihindeki Newroz ateşini ilk tutuşturan **Mazlum Doğan**'ın isyanına şahitlik eden Diyarbakır zindanları şimdilerde yıkılmak ya da müze haline getirilmek isteniyor.

Diyarbakır 5 No'lu Hapishanesi'nin utanç merkezi olması için 18 Mayıs 2015'te Hafıza Merkezi kuruldu. “**Hafıza Yaşamdır**” şiarıyla kurulan bu merkezin asıl amacı ise Diyarbakır 5 No'lu Hapishanesi'ni utanç müzesi haline getirmek. Konuyu daha derinlikli tartışabilmek için Diyarbakır 5 No'lu Müze Koordinasyon Merkezi Aktivist **Cuma Karakuş** ile bir söyleşi gerçekleştirdik.

- Bize Hafıza Merkezi'nin amaçlarını anlatabilir misiniz?

-Kürdistan'da toplumsal anlamda bir hafıza problemi var. Diyarbakır Hapishanesi, Kürdistan'da en önemli direniş ve vahşet merkezlerinden biridir. Bu çalışmaya TC'nin son yüzyıllık tarihinde bir yüzleşmeye gideceği anlamını biçiyoruz. TC'nin tarihiyle yüzleşmesi için belki bir gedik açılabilir.

Bu merkezin kuruluş amacı Diyarbakır Hapishanesi'nde yaşanmış vahşeti ve direnişi, orada yaşayan insanların dilinden ve bakış açısından dizayn ederek burayı bir hafıza merkezi yapmak. İnsanların ilerde gelip buradan yararlanacağı bir merkez ve bilgi ağı yaratmak. Bu merkezin temel amacı iki tane: Birincisi Diyarbakır Hapishanesi'ni utanç müzesi yapmak, ikincisi ise Diyarbakır Hapishanesi'nde kalanlarla görüşüp, yaşadıklarını kayıt altına almak. Tabii ki tipik müzelerden bahsetmiyoruz. Klasik bir müze de değil, vicdan mekanı olması için çalışıyoruz.

Şu an birincil hedefimiz Diyarbakır zindanlarında hayatta kalmayı başarmış insanlarla sözlü tarih çalışması yürütmek. Orada kalmış yaklaşık bin sekiz yüz insanla görüşüp yaşadıklarını kayıt altına almak istiyoruz. Daha görüşmeye başlamadık, ancak bu bizim önümüze koyduğumuz bir çalışma. Sadece Diyarbakır Hapishanesi'nde tutsak olanlarla değil, bulabilirsek orada “resmi” olarak görev yapmış herkes-

le görüşmeyi düşünüyoruz.

Diyarbakır Cezaevi Müze Koordinasyon Merkezi'nin öncülük ettiği Hafıza Merkezi'nin açılışı ise 18 Mayıs 2015'te yapıldı. Beş komisyondan oluşan bir çalışma şekli var. Mimari Komisyon, Sanat Komisyonu, Arşiv-Belge-Koleksiyon Komisyonu, Hukuk Komisyonu ve Tarih Komisyonu var. Her komisyon bir şekilde Diyarbakır Hapishanesi'nde yaşananları ön plana çıkarmaya çalışıyor. Yaklaşık bir yıldır basına çok yansımaya da, birçok çalışma gerçekleştirildi. Birinci sanat buluşması ve ikinci sanat buluşması adı altında iki önemli sergi yapıldı.

Son olarak ise 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü kapsamında bir sergi açtık. Bu sergiye 28 fotoğrafçı arkadaşımız ulaşabildiğimiz 28 kadın arkadaşla beraber çalıştı. Oradan sağ çıkmayı başarmış 28 kadının bakış açısıyla bir fotoğraf sergisi gerçekleştirdik.

Diyarbakır Hapishanesi, Kürdistan'da ve Türkiye'de politik anlamda gündeme gelen bir yer. Diyarbakır Hapishanesi'nin sadece politik bir misyonu yok. Kültür ve direniş boyutu da var. Tüm bunları daha da ön plana çıkarılmak için, çalışmaları büyütmeyi düşünüyoruz. Sanatın farklı dallarını kullanarak farkındalık yaratmaya çalışıyoruz.

Devlet 1980 ile 1988 arasında Diyarbakır Hapishanesi'nde en vahşi işkencelerini uyguladı. Bu işkenceler 90'lı yıllarda da devam etmişti. Bizim yaptığımız bu çalışma Diyarbakır Hapishanesi'nde 1980-88 yılları arasında kapsayan bir çalışmadır.

- O tarihler arasında kaç kişinin katledildiğine dair elinizde net bir veri var mı?

-Diyarbakır Hapishanesi'nde o yıllar arasında resmi olarak 35 kişinin katledildiği söyleniyor. Bizim yaptığımız araştırma ve çalışmalara göre ise en az 82 kişinin katledildiği ortaya çıkıyor. Her görüştüğümüz insan, her araştırmamız sonucu yeni kişiler de bu listeye ekleniyor. Biz Mayıs ayında bu çalışmaya başlarken sayı 35'ti şu anda ise sayı 82'ye çıktı. Araştırmalarımız devam ettikçe bu sayı artacağına benziyor.

- Neden özel olarak 1980-1988 yılları arasında ele aldığınızı öğrenebilir miyiz?

- Daha eskiye dayanan bu vahşi uygu-

lamalar elbette ki hala devam etmekte. Ancak biz daha çok 1980 yılında gerçekleşen 12 Eylül darbesinin ardından, Diyarbakır 5 No'lu şubede işlenen katliamları ortaya çıkarmak istiyoruz. Orada uygulanan işkenceler ve işkencelere karşı geliştirilen direnişler devletin istediği gibi gizli saklı kalmamalı!

- Türkiye'de sizin yaptığınız çalışmaya benzer çalışmalar var mı?

-Biz Diyarbakır zindanlarını önümüzdeki yıllarda akademisyenlerin, sanatçıların, sivil toplum kuruluşlarının, ressamların, müzisyenlerin, edebiyatçıların, şairlerin, yönetmenlerin yararlanabileceği bir hafıza merkezi haline getirmeye çalışıyoruz. Bizim çalışmamızın Türkiye'de değil ancak dünyada birçok örneği var. Örneğin; Almanya'da Yahudi Soykırımı'nın ardından vicdan mekânları haline getirilen toplama kampları var. Latin Amerika'da, Arjantin'de, Şili'de, Bolivya'da toplumsal hafızayı diri tutmak için müze haline getirilmiş hapishaneler var. Buralarda bulunan hapishaneler Kürdistan'dakilere çok fazla benziyor. Biz onlarla ilişki kurmaya çalışıyoruz. Onların yaptığı çalışmalarını okuyarak ve araştırarak deneyim elde ediyoruz. Bu çalışmalar, hafızası çarpıtılmaya çalışılan bir toplumun, hafızasını yeniden ve yeniden oluşturur. Onun için bizler açısından önemli bir yerde durmaktadır.

- Ekleme istediğiniz bir şey var mı?

-Bu çalışmaların içerisine girdiğimizden beri daha iyi gördük ki; Kürdistan'da devlet vahşeti sadece bugün değil, 30 yıl önce de aynı yöntemlerle işlenmiştir. Günümüzde Sûr, Cizîr, Nisêbîn, Gever ve Kerboran'da yaşananlarla, Diyarbakır 5 No'lu'da yaşananlar arasında büyük bir bağ var. Şu an Kürdistan'da var olan saldırı aynı zamanda toplumsal hafızayı yok etme saldırısıdır. Bir toplumun hafızasını var eden imgelerdir. Devlet ise bu imgeleri yok etmek için birçok saldırı yöntemi geliştirmektedir.

Bu çalışma bizim için önemli bir noktada durmakta. Bu çalışmalarımızı ön plana çıkartmak için kültür sanat dalını daha çok kullanmaya devam edeceğiz. Çünkü **bir toplumun hafızası varsa direnişi de vardır.** Direnişimizin de, hafızamızın da yok edilmesine izin vermeyeceğiz.

Ensar Vakfı: Tecavüz ve erkeklik

Ülkemizde taciz ve tecavüz özünde devlet politikasıdır. Kadın, çocuk ve LGBTİ kimliğine yüklenen misyon gereği taciz ve tecavüz adeta erkeğin hakkı ve erkekliğin ispatı olarak görülmektedir. Burada erkek kelimesini turnak içerisine almıyoruz çünkü yapan erkektir. Bu yazımızda Ensar Vakfı'nda tecavüze uğrayan çocuklara ve bunun üzerinden gelişen-gelişmeyen tepkilere değineceğiz. Bu tepkilerin yanı sıra, olaya tepki gösterenlerin ciddi bir kısmının da meseleye erkek kafasıyla nasıl baktığını anlatacağız. Bu olayı kırkarken bile erkek aklının ön plana çıkmasının zavallılığı üzerinden konuyu biraz derinleştireceğiz. Gelin hep beraber olayın patlak verdiği tarihe gidelim.

Olay Karaman'da bir öğretmenin 10 çocuğa tecavüz iddiasıyla ortaya çıkıyor. Yapılan araştırmalar sonucu tecavüz olayının 10 çocukla sınırlı kalmadığı 45 çocuğun uzun bir süredir sistemli bir şekilde tecavüze uğradığı ortaya çıkıyor. Olayın ardından her zaman olduğu gibi yayın yasakları getiriliyor. Olay kişiselleştirilip bir kişinin üzerine yıkılmaya çalışılıyor. Söz konusu vakfın kurtarılması için devlet harekete geçiyor.

Devletin tecavüzcüyü, hırsız, katili kurtarma çabası yeni değil, ama bu sefer "pes" derircek cinsten açıklamalar yapıyor. Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı **Sema Ramazanoğlu**, "Bir kereden bir şey olmaz" diyerek tepkileri üstüne çekiyor. Ramazanoğlu'na kızanlar devlet aklını tanımayanlardır. Burada kızmak yerine devletin TCavüzcü yönünü teşhir etmek aslolandır.

Kızıldere şehitleri anıldı

H. Merkezi: 30 Mart 1972'de Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idamını engellemek için NATO üssünden kaçırdıkları üç İngiliz teknisyeni rehin alarak Kızıldere'ye giden ve kuşatıldıkları evde katledilen THKO ve THKP-C önder ve savaşçıları anıldı.

Bursa: Kızıldere şehitleri Setbaşı'ndan başlayan yürüyüşle anıldı. **SYKP**, Halk Evleri, **Devrimci Parti**, **EMEP** ve **Partizan**'ın düzenlediği yürüyüşte "Kızıldere son değil, savaş sürüyor" pankartı açıldı. Sloganlarla Heykel Meydanı'na gerçekleşen yürüyüşün ardından basın açıklaması gerçekleştirildi. Kitle devrim şehitleri için gerçekleştirdiği saygı duruşu ardından anmayı sonlandırdı.

İzmir: 30 Mart günü yapılmak istenen Kızıldere anmasının İzmir polisi ve valilik tarafından yasaklanmasına karşı İHD İzmir Şube binasında basın toplantısı gerçekleştirildi. **Dev-Güç**, **Dev-LİS**, **ESP**, **SGDF**, **Kaldıraç** ve **Özgür Lise** üyeleri tarafından İHD İzmir Şube binasında yapılan toplantıda ortak basın metnini okuyan **ESP İzmir İl Örgütü**

Tecavüzün cinsiyeti olmaz

Bir kadın ya da bir LGBTİ tecavüze uğradığında olay "normalleştirilir". "Gece o saatte ne işi vardı", "çok kısa giymişti", "zaten ibne, bir şey olmaz, hak etmiştir" gibi söylemleri sıkça duyarız. Devlet eliyle ve feodal kültürün de katkısıyla durum daha da vahim bir hal alır. Durum o kadar ikiyüzlüdür ki, çocuklar arasında bile ayırıştırma yapılır. Tecavüze uğrayan kız çocuğu ise tepkinin boyutu ve ölçütü değişir. Çünkü aslolan erkekliktir. Ensar Vakfı'nda daha önce de tecavüz olayı yaşanmış, hatta bir kız çocuğu hamile kalmış fakat gündem dahi olmamıştır. Ama söz konusu erkek çocuğu olunca durum rengi değişmiş ve toplumun genelinin tepkisini çekebilme başarılmıştır. Çünkü burada "erkeklik" tecavüze uğramıştır.

Çocuk haklarının olmadığı bir dünyada yaşıyoruz. Her yıl binlerce çocuğun öldürül-

70 günde 77 trans öldürüldü

H. Merkezi: Uluslararası trans örgütü **Transgender Europe**'un başlattığı **Trans Cinayetleri İzleme Projesi** kapsamında hazırlanan rapora göre dünyanın farklı bölgelerinden 17 ülkede 70 gün içerisinde 77 trans cinayeti işlendi. Hazırlanan rapora göre Ocak ayında 31, Şubat ayında 35, Mart'ta ise 11 trans nefret cinayetine kurban gitti. Bu cinayetlerin 36'sı **Brezilya**'da, 10'u **Meksika**'da, 6'sı ise **ABD**'de işlendi. Bu ülkeleri **El Salvador**, **Arjantin**, **Kolombiya**, **Venezüella** izliyor. Rapora göre işlenen cinayetlerin % 90'ı Amerika kıtasında. Bangladeş, Kosta Rika, Fransa, Gürcistan, Honduras, Hindistan, Nepal, Rusya ve Türkiye de bu ülkelerin arasından geliyor.



Yöneticisi **Ezgi Bahçeci** eylem yasağına ilişkin, İzmir sokaklarında adeta bir OHAL ilan edildiğini ifade ederek, iktidarı saran korkunun İzmir Valisi'ni de sardığını söyledi.

Rize: Kızıldere şehitlerinden **Cihan Alptekin**, ölüm yıldönümünde Rize'nin Ardeşen ilçesine bağlı Oca (Yeni Yol) Köyündeki mezarı başında anıldı. **Partizan**, **ÖDP**, **EMEP**, **Halkevleri**, **Birleşik Haziran Hareketi** gibi kurumların katılımının yanı sıra ailesi ve dostlarının da katıldığı mezar anması için köy merkezinde toplandı. Buradan Alptekin'in mezarının başına yürüyen kitle, anma programına Kızıldere'de katledilen devrimciler için saygı duruşu ve konuşmalar yapıldı.

düğü, tecavüze ve tacize maruz kaldığı, emeğinin sömürüldüğü bir coğrafyada çocuk istismarının boyutu her geçen gün artmaktadır. Çocuklar korkarlar, ses çıkaramazlar, söylemezler kimseye. Çocuktur onlar çünkü. Birçoğu yaşadığı olayın ne olduğunu bile tam olarak anlamaz. Bu yüzden her türden saldırıya açıktırlar. "Buz dağının görünmeyen yüzü, bir o kadar da görünmeyen yüzü vardır" derler ya işte söz konusu çocuk istismarı olunca "sır"lar da bir o kadar çok olur.

Asıl korkutan tepkinin şekli!

Ensar Vakfı'nda çocukların tecavüze uğraması tepkilerin en büyüğünü gerektirir. Bizlerin sokağa dökülmesi, tecavüzcü devlet anlayışından hesap sormamızı gerektirir. Özgecan'da ve daha nicelerinde olduğu gibi. Ama özellikle sosyal medyada sözüm ona tepki gösterenler, kızdıkları erkekleri Ensar Vakfı'na gönderiyorlar. Çünkü bir erkeğe verilecek en büyük ceza "erkekliğinin" gitmesidir. Erkeklik kutsaldır ve tecavüz en büyük cezadır bu zihniyete göre.

Tepki o kadar cinsiyetçi, o kadar apolitik, o kadar homofobik ki, bu yüzden her gün nerdeyse bir trans tecavüze uğrayıp öldürüldüğünde "ama hak etmiş" deniliyor. Tecavüze kim uğrarsa uğrarsın eğer verdiğimiz tepkinin şiddeti aynı değilse burada ciddi bir sorun var demektir. Bu sorun aşılmadığı takdirde tecavüzcü zihniyetten hesap sorulmaz-soramayız. Bizler tecavüze uğrayanın kimliği ne olursa olsun onların yanında olmalı ve tecavüzcü egemen anlayışa karşı ortak hareket etmeliyiz. Onlarla beraber ayırım yapmaksızın sokaklara inmeli, hesap sormalıyız.

Onur Polat ölümsüzlüğe uğurlandı

İstanbul: 30 Mart günü, Tunceli Adliye ve Valilik binası önünde çıkan çatışmada vurularak şehit düşen DHKC gerillası **Onur Polat**, 1 Nisan günü Sarıgazi'de ölümsüzlüğe uğurlandı. Halk Cephesi'nin çağrısıyla Cemevi önünde sabah saatlerinden itibaren toplanan yüzlerce kişi Onur Polat'ı omuzlarında ölümsüzlüğe uğurladı.

Partizan, **Halkevleri**, **DHF**, **PŞTA** gibi örgütlerin de katılım sağladığı cenaze töreninde, yürüyüşe başlamadan önce Cemevi önünde cenaze töreni gerçekleştirildi. Polat'ın yoldaşları, tüm devrim şehitleri şahsında bir kez daha mücadele sözü verdi. Kitle buradan sloganlar eşliğinde Sarıgazi Mezarlığı'na yürüyüş gerçekleştirdi. Polat burada sloganlarla toprağa verildi.

Partizan Sarıgazi ve 1 Mayıs Mahallelerinde "**Onur Polat ölümsüzdür**" yazılı pankartlar astı.

Haber Nöbeti İstanbul'da değerlendirildi

İstanbul: Sokağa çıkma yasağının olduğu ilçelerde canı pahasına haber yapan gazetecilerle dayanışma için yapılan Haber Nöbeti, 2 ayın ardından sona erdi; Haber Nöbeti'ne katılan gazeteciler 28 Mart'ta Amed'de bir araya gelerek yaptıkları değerlendirmelerin ardından bu kez de İstanbul'da buluştular.

Özgür Gelecek gazetesinin de içerisinde ol-

duğu 64 gazetecinin bölgeye giderek meslektaşları ile birlikte çalıştıkları ve 170'den fazla haber çıkardıkları nöbetin ardından 2 Nisan günü Taksim'de bulunan Cezayir Restaurant'ta bulunan gazeteciler Haber Nöbeti'ni değerlendirdiler; Haber Nöbeti'nin sona ermesi ile birlikte neler yapılabileceğine ilişkin tartışma yürüttüler.

Haber Nöbeti'ne dair gazeteciler tarafından yapılan değerlendirmelerde, dayanışma ile birlikte kendilerini daha güçlü hissettikleri belirtilirken sokağa çıkma yasağının olduğu bölgeler-

de gazetecilik yapan meslektaşlarıyla buluşmanın oldukça değerli olduğu ifade edildi. Diğer yandan bölgeden haber akışını sağlamanın da önemli bir yere sahip olduğunu belirten gazeteciler, halkın gerçeklere ulaşması için bu nöbetin öneminin ayrı bir yere sahip olduğunu vurguladılar. T. Kürdistanı'ndaki gelişmelerle beraber gazetecilere yönelik saldırıların da sürekliliğinin olacağına dikkat çeken gazeteciler, Haber Nöbeti'nin farklı bir format kazanarak devam etmesinin önemi üzerinde durdular.

“Faşist baskı ve tutuklamalarla örgütlü mücadeleyi engelleyemezler”

H. Merkezi: TC devleti başta T. Kürdistanı olmak üzere ülke geneline yaydığı yasaklama ve ablukalarla katliamlar yapmaya devam ediyor. Beraberinde halka yönelik saldırı ve katliamlar karşısında toplumsal muhalefeti ören kesimlere de her geçen gün saldırılarını artırıyor. Özellikle son süreçte sokakta gelişecek toplumsal muhalefeti sindirmek için yasaklamalar boyutlanıyor.

Akademisyenler, gazeteciler, avukatlar, devrimci ve yurtsever kesimleri baskı altına almak için başlatılan cadı avında gözaltı ve tutuklamalar yapılmaya devam ediliyor. Başlatılan cadı avı kapsamında Özgür Gelecek ve YDG okurları da tutuklandı; Dersim Özgür Gelecek irtibat bürosuna polis baskını yapılarak büro eşyalarına el konuldu.

Yeni Demokrat Gençlik'in “**Abluka ve yasaklar değil, direniş kazanacak!**” şiarıyla yürüttüğü kampanya çalışmaları sürecinde YDG okurlarına yönelik gözaltı ve tutuklamalar yapıldı. Devletin devrimci ve yurtsever kesimlere yönelik saldırıları devam ederken bu süreçte Kürt halkıyla dayanışmayı büyütmek için başlattığı kampanya çalışmalarıyla, polis tarafından hedef haline getirilen YDG okurlarına yönelik polis baskısı ve tutuklamalar üzerine YDG ile yapılan röportajı paylaşıyoruz.

- YDG okurlarına dönük tutuklama ve baskılar hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizce bunun sebebi nedir?

- Toplumsal muhalefetin önemli bir ayağını Kürt ulusal mücadelesi oluşturmaktadır. Bizce bu baskıların sebebinin altında yatan öz neden Kürdistan'da uygulanan OHAL'lerle, ablukalarla yaşanan katliamlar gerçekliğini batıya yansıtma, taşıma çabasıdır. Kürt ulusunun direnişinin öznesi olmak isteyen, haklı direnişe dokunan her kesimin “yandı” gibi Yeni Demokrat Gençlik okurları da bu yanmadan payına düşeni almıştır.

YDG olarak geçen sene Rojava ve Şengal için yardım toplamış ve Suruç'taki sınır nöbetlerinde yerimizi almıştık. Bizler 10. Konferansımızda aldığımız “Kürt halkının haklı mücadelesinin öznesi olma kararı” ile birçok pratik gerçekleştirdik. Gerek gerçekleştirdiğimiz işgal eylemleri, gerek Botan yürüyüşü ve Cizre Newroz'una gerçekleştirdiğimiz katılım ile Kürt halkının haklı mücadelesinin bir öznesi durumuna gelmiş olduk. Son olarak da “Abluka ve yasaklar değil, direniş kazanacak” şiarı ile yürüttüğümüz

kampanya ile devletin Kürdistan'da yaptığı katliamların teşhirini amaçladık. Yoldaşlarımız da bu kampanya çalışmalarını sırasında gözaltına alınıp tutuklandılar.

- YDG'liler hangi gerekçeyle tutuklandı?

- Yoldaşımız Ömer Uca hukuksuz bir şekilde sivil polislerce gözaltına alındı ve üzerinden çıkan spreyci boya gerekçe gösterilerek tutuklandı.

Taylan Turunç ise 1 Mayıs Mahallesi'nde düzenlenen Gazi ve Ümraniye şehitlerini anma yürüyüşüne polis saldırısı sonrası gözaltına alınmış ve akrep içerisinde başına silah dayanarak tehdit edilip işkenceye maruz kalmış ardından polis tutanağı gerekçe sayılarak tutuklanmıştır. Fırat Öztürk ve Erkin Arslan ise yürüttüğümüz kampanya kapsamında afiş çalışması yaparken gözaltına alınmış, karakolda ters kelepçe yapılarak demir cop ve kemerler ile işkenceye tabii tutulmuşlardır. 2004 yılında Çorum'daki bir davada verilen ifade gerekçe gösterilerek, YDG “Terör örgütü bağlantılı” olarak gösterilip tutuklanmışlardır.

Son zamanlarda artarak devam eden siyasi soykırım operasyonlarının Yeni Demokrat Gençlik de hedefi oldu. Yoldaşlarımız tutuklanmadan önce Dersim'de YDG okurlarının evlerine operasyon düzenledi. Aynı zamanda yine Dersim'de Özgür Gelecek bürosu basılmış ve kampanya afişlerimizle beraber İbrahim Kaypakkaya'nın resmi olan materyellere el konulmuştu. Ankara'da YDG okurları polis tarafından kaçırılıp başına silah dayanarak tehdit edilmişti. Mersin ve Aydın Didim'de kampanya çalışması yapan okurlarımız gözaltına alındı. Tutuklu yoldaşlarımızın davalarının takipçisi olup tüm bu baskılara karşı mücadelemizi sürdüreceğiz.

Tutsak YDG'lilerle dayanışma çağrısı

YDG yaptığı bir açıklama ile son dönemde kendilerine dönük saldırılara karşı mücadele vurgusu yaparken, tutuklanan YDG'lilerle dayanışma çağrısı yaptı. YDG açıklamasında, “Kürt halkına yönelik yürütülen haksız savaşın gün geçtikçe ar-

TUTSAK YDG'LİLERE ÖZGÜRLÜK



FIRAT ÖZTÜRK



ERKİN ARSLAN



TAYLAN TURUNÇ



ÖMER UCA

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

tarak devam ettiği bu süreçte TC devleti Kürt halkıyla temas kuran ve bu katliamlara karşı mücadele eden bütün kesime yönelik saldırılarını sürdürüyor” şeklinde açıklamasını sürdürdü.

TC devletinin yürüttükleri kampanyadan rahatsız olduğunu belirten YDG, birçok yerde kampanya çalışması yürütülürken, okurlarının işkence ile gözaltına alındıklarını belirtti. Daha önce Taylan Turunç ve Ömer Uca isimli okurlarının tutuklandıklarını hatırlatan YDG “İstanbul'da kampanyamızın afiş çalışmasını yaparken gözaltına alınan ve karakolda cop ve kemerle darp edilerek işkence edilen Erkin Arslan ve Fırat Öztürk çıkarıldıkları mahkemeye tutuklandılar” dedi ve konu ile ilgili İHD İstanbul Şubesi'nde 26 Mart günü bir basın toplantısı gerçekleştirdi. YDG ayrıca dayanışmayı büyütmeye çağrısı yaparak, tutsak gençlerin iletişim adreslerini yayınladı:

Taylan Turunç: Maltepe 2 Nolu L Tipi Hapishane B1 Koşuşu, İstanbul **Ömer Uca:** 5 Nolu Hapishane A11 Koşuşu, Silivri **Erkin Arslan:** Maltepe Çocuk Hapishanesi B10 Koşuşu, İstanbul **Fırat Öztürk:** Silivri Hapishanesi

Mersin'de YDG'lilere gözaltı

Mersin Üniversitesi'nde YDG'nin kampanyası kapsamında 30 Mart günü stant çalışmasının ardından polis 2 YDG okurunu kampüs çıkışında gözaltına alırken 1 YDG okurunu ise başka bir yerde gözaltına aldı. YDG'lilerin evlerine de “arama izni olduğu” gerekçesiyle aynı gün 22.00 sularında baskın düzenledi. Siyasi Şube'ye götürülen YDG okurları **Hasret Vurucu**, **Yelda Öztürk** ve **Özgür Sürmeli** Savcılık'taki ifadelerinin ardından tutuklama talebiyle sevk edildikleri mahkemede denetimli serbest bırakıldılar.



Tu kes nikare pêşiya berxwedana kurdan bigire

Em ketin kolanên Rezan ê. Di axaftinên gel de kîn û nefreta wan a li hemberî dewletê pir bilind bû. Di gotinan de xuya dikir ku ne hêviyekê wan li hemberî dewletê ma ye û ne jî êdî aşitiyê dixwazin. Armanca min a tevlibûna Nobeda Nûçeyan a Amedê, piştevaniya bi hempîşeyên min ên ku hewil didin, bibin dengê berxwedana gelê kurd a Rêveberiyên Cewherî. Her wiha min xwest ku li hemberî dorpeça ku dewletê li ser nûçeyan pêk anî, bi wan re rabikim.

Min li rojnameya Azadiya Welat ango rojnameya Midûrê Karê Nivîsan a Azadiya Welat Rohat Aktaş ê ku dema ku li Cizîrê nûçe di şopandin di jêzemînên hovîtiyê de hatibû qetil kirin, bûm. Min jiyana Rohat raste rast ji devê hevalên wî bihîst û min careke din berpirsyarî û pêywîrên têkoşîna çapemeniya azad, bi dil û can hîs kir...

Di roja yekemîn de me di civînê de rojevên xwe parvekirin û em ber bi Sûr a ku bi mehan li hemberî dewletê li ber xwe dide ve çûn. Beriya ku em werin qedexeya derketina kolanan a Sûrê hatibû rakirin. Lê hêzên dewletê, ji bo ku şopên qetlîamên xwe veşêrin, dorpeça li ser Sûrê di domand. Hemû kolan û cadeyên ku diçûn Sûrê bi perdeyên spî ve hatibûn girtin û nedihîştin tu kes têkevê.

Lê belê me di sohbetên bi şênîyên Sûrê de fêhm dikir ku dewlet li pişt van perdeyan sûcên dijmirovî pêk tîne. Di nava van sohbetan de şênîyekî digot ku herêmên ku pêvçûn li dihatin jiyîn ha-

tine 'paqijkirin' û piştî rakirina qedexeya derketina kolanan jî wekî ku tu tiştek li Sûrê neçêbûye, dewlet dê derbikeve!! Paqijîya wê jî qaşo bûye rakirina xerabeyên ku dewletê bi çekên giran pêk anî! Yê ku li Sûrê dihatin nîqaşkirin an jî yê ku diketin kadraja wê nekeşên me ne tenê ev bûn. Her wiha îxtîmala ku cenazeyên gelek kesên ku malbatên wan hîna li bendê ne jî, di nava van xerabeyan de derbikevin.

Sûr dagir kiribûn

'Ewlehî' ew qas zêde bû ku mirovî nedikarî wêneyekî bikişîne. Mînak dema ku min hewildida wêneyê welatiyekê ku alavên xwe yê malê dibirin dikişand, polîsekê ku di hundirê wesayîta tîpa akrebê de bang li min dikir û digot ku wêne kişandin qedexe ye. Piştî jî tîmekê taybet ê ku li piştî wî de çeka wî heyî hat û wiha got: "Tu çima memûrê dewletê dikişîni?" û xwest ku wêneyên min jê bibe. *Ango ya ku ez dixwazim bibêjim ew e ku li Sûrê ne qedexeya derketina kolanan, dagirkerî heye!*

Serkeftin a berxwedêran e

Di heman rojê de em çûn Rezanê ya ku hîn nû qedexeya derketina kolanan lê hatî îlan kirin. Li wir jî heman dîmen hebû. JÎTEM, JOH, POH û tîmên Esadullah-DAIŞ'ê li wir jî amadekariya heman qetlîamê dikir. Lê ne di dîmenên wan de û ne jî di helwesta kurdan de tu guherîtin nedihat dîtin. Artêşa tirk li hemû de-

veran çekên xwe yê giran bicih kiribûn. Em dikarin bêjin pir kêmkî kes têne, gelê Rezanê bi tevahiya digotin ku ew destûra dagirkirina dewletê nadin. Li wir gotinên hevlekî hîn di guhên min de deng vedidin: "Ev bi sedan salan e hewil didin ku vî gelî xelas bikin. Lê xelas nekirin. Ma hûn dê niha xelas bikin..."

Me roja yekem a nobedê di Azadiya Welat bi civîna rojevê destpê kir. Yêkem tiştê ku bala min kişandî ew bû ku tevî ku min bi kurdî nedizanî jî, hevalên me tawîz ji pîvanên xwe nedan û civîn bi kurdî qedand. Lê ji ber ku hevlekî ji min re weger dikir, min zehmetî ne kişand. Piştî civînê em careke din ber bi Rezanê ve ketin rê û me bi şênîyên navçeyê re hevdiştin pêk anî. Di axaftinên wan de kîn û nefreta wan a li hemberî dewletê pir mezûn bû. Di hemû axaftinan de ji rû û gotinên hevalan de jî xuya dikir ku ne hêviyekê wan li hemberî dewletê ma ye û ne jî êdî ew aşitiyê dixwazin.

"Hûn dewlet parêzin?"

Di dema nobeda nûçeyan de derfeta min a sohbetkirinê bi hevalên Azadiya Welat re gelek çêbû. Hemû nîqaş û sohbetên me bi rastî jî ji bo min gelek bi wate bûn. Bi taybetî jî sohbetên hevalên min ên jin ku weke agirê Newrozê germ û ji dil, ji bo min gelek bi nirx bûn.

4 hevalên me dema ku li Sûrê nûçe dişopandin, ji aliyê leşkeran ve hatin binçavkirin û leşkeran dest danîn ser kartên wan. Di demekê kurt de hatin berdan. Lê hevalên me tevî vî yekê jî henekên xwe bi polîsan dikirin û dema ku qala vî bûyerê dikirin, pir di kenyan. Ji hevalên me yê nûçegihan ev pirs kirine.

"Hûn dewlet parêzin?"

Di van gotin û kiryanan de careke din tîmê dîtin ku êrîşên li ser çapemeniya azad, zêde ne. Lê tiştêkî jibîr dikin; em jî wek e çapemeniya azad hêza xwe ji têkoşîna azadiyê ya berxwedêrên kurd, kedkar, ciwan û hewd. werdigirin. Ji ber vî yekê jî bersiva ku hevpişeyê min daye leşkerî tu gotinan ji me re nahêle: "Na, em gel-parêz in!" Li vir min careke din fêhm kir ku ne dikarin pêşiya berxwedana gelê kurd bigirin û ne jî dikarin meşaleyê Newrozê vemirînin...

